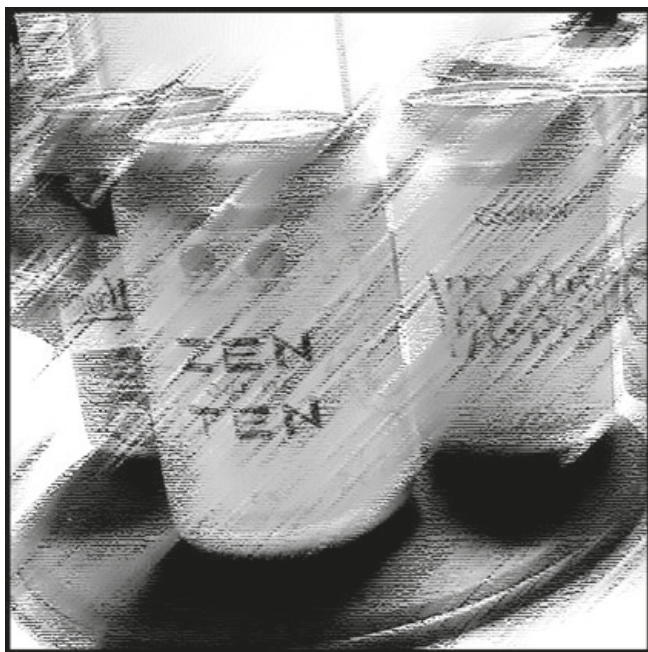

PITKÄLLE YÖHÖN VENYNEET PÄIVÄT

Joonas Nykänen

Kulttuuriklubi

**Pitkälle yöhön venyneet
päivät
-runoja**

Joonas Nykänen

Kulttuuriklubi

ISBN: 978-952-6668-68-0

Pitkälle venyneet päivät
-runoja

Joonas Nykänen
Kulttuuriklubi 2022
ISBN: 978-952-6668-68-0
Taitto Mika Jyrylä
Painettu EU:ssa

Sisällysluettelo

Yksinäisyyden mereen
Kärpänen
Keittiö
Taidekahvila
Taidekahvila ii
Kala
Koululaitos
Kasvoja kapakassa / kasvoja muistoissa
Kommandohyökkäys
Kuolematon kirjallisuus ja kuolematon runous
Kamaa lopullisen kuilun reunalta
Laskusuuntaan
Muisto kalmakesästä ydintalven pakkasissa

Aikani postitoimistossa
Kissa
Viinipullo
Tämän illan laulu kuuluu satamilta vuorelle
tyyninä hetkinä
Vetelä yö viininveljeskunnassa ja muisto
matkasta
Mitä meistä jää
Leuto iltapäivä verijoella
Kivusta käsin kirjoitettu runo
Ja sitten muisto nanasta!
Sateisena iltapäivänä sunnuntaina
Kadulla toivottomien kanssa toivottomana
Niin kauas kuin rakkautemme kulkee
Olemme erossa kuin haudat sateessa
Jotakin mitä kukaan muu ei meissä ole pannut
merkille
Se päivä kun sydämeni murhattiin
Hiljainen, mennyt rakkaus
Iltaa vasten hellepäivänä
Eräänä tuulisena iltapäivänä
Pitkin puukkobulevardia
Pohdintaa itsemurhasta
Hiljaa myrskyssä taivaan poikki liitävät pilvet
Päivä joka on yhtä merkityksetön kuin minä
itse
Pitkälle yöhön venyneet päivät
Helteisten päivien jälkeen

Yksinäisyyden mereen

työt jotka eivät enää tarvitse minua
naiset, jotka eivät enää kaipaa minua
naiset jotka eivät kyenneet rakastaa yhtä paljon
sydän jota en koskaan löytänyt

tuntea olevansa
tupakka joka on palanut loppuun
ja nakattu epäoikeudenmukaisesti
yksinäisyyden mereen

jota maailmanlopun pimeys saartaa
huoneet jotka ovat hylänneet omistajansa
orjat vailla herrojaan, laivat vailla satamaa

taivas joka näyttää siltä

kuin lupaisi pysyä tyynenä
mutta valmistelee salaa myrskyä

runot joita ei kirjoitettu
koska täytyi lakaista tietä
hiekoittaa jäätyneitä kohtia
jotka jäätyvät yhä uudelleen

Sisyfoksen toivekkuus vuorensa edessä
Prometheus jonka vatsaa kotka avaa
Danten helvetin alimmainen piiri
jäätynyt kaupunki,

jonka ainoa elonmerkki
on lumisia kyykäärmeitä teilleen leivittävä tuuli
sisko kynäpistooli sydämensä paikkeilla
jättämässä lyhyitä jäähyväisiä,
kaksi laukausta kohti elämää, murhaako
se tämän tyhjyyden?...

rakkaus, joka ei koskaan elänyt
koska oli tehtävä rahaa
on yhtä elämän valhe kuin runous
jota ei koskaan kirjoitettu,
sillä piti tehdä kuin kaikki muut:
uhrautua työlle

kesä joka on taittunut syksyyn

lupaukset joita ei lunastettu
Kristus joka ei koskaan palannut

vanhan, uhranneen miehen
leimaamatta jäänyt kellokortti
tärisevä nainen kaupassa, jonka tyhjänharmaat
silmät
ovat keskipäivän kuolemaa surullisemmat
minä, joka olen sulkenut verhot ja puhelimet,
nukkuakseni kolme päivää

lupaus keväästä joka ei koskaan saapunut
väite siitä, että kärsimys kasvattaa luonnetta
Dostojevski, rahattomana, rulettipöydän edessä
vertakuseva nyrkkeilijä ennen viimeistä matsia
runoilija kuolemassa jätelavalle
kun sydän lakkaa lyömästä

elämä joka on lyhyt välähdys
kahden äärimmäisen tyhjyyden välissä
tyhjistä viinipulloista täyttyvä huone

minuutensa menettänyt koira
raakumassa yksin huoneessa,
jonka omistaja on lähtenyt palaamatta

jätemaat kasvavat ja runokirjat ohunevat
lukijat harvenevat, ostoskeskukset lisääntyvät

ei vain fyysisesti kylmä kaupunki
jonka tuuli tuo mereltä miljoona ohutta stilettiä

ei yhteistä kattoprojektia, ei yhteistä unelmaa
ei solidaarisutta, ei yhteisymmärrystä
ei edes yritystä yhteisymmärrykseksi
vain viisi miljoonaa kriitikkoa, ja pitkä, syvä
puukko
joka isketään nuoren, naiviin sydämeen

toive paremmasta elämästä katoaa täällä
nuorten ihmisten silmistä, kun he kohtaavat
vanhempaa väkeä
joka aluksi kadehti nuoria, sitten vihasi heitä
ja lopulta teki mitä tahansa lannistaakseen
heidät
sellainen on tämä maa

kaikki näkevät vain itsensä
kaikki menevät kolmelta kotiin, oli työt tehty
tai ei
täällä voi kuolla kadulle herättämättä
minkäänlaista huomiota, kukaan ei enää
välitä mistään

sillä heidän unelmansa eivät täyttyneet joko
rohkeuden puutteesta
tai jostain muusta syystä, ja siksi he tahtovat

nähdä muut yhtä toivottomina

nuoren tytön vulva herkkänä kuin toukokuun
ruusu

on nyt vanhan naisen haiseva kolo
vain reikä vatsassa joka tuntuu äärimmäisen
turhalta
kulli joka on toiminut vuosia
vain virtsanulostuloaukkona

lokakuun harmaa taivas ja tuhat käytettyä
piikkiä
tämä kaupunki, tämä maa
kun Jumala ollaan murhattu, kaikki luulevat
olevansa
jumalia

lihavan, tärisevän bussikuskin elottomat silmät
kun hän kuskaa laumaa helvetistä helvettiin
metroaseman aamukuuden höyryissä joraava
jengi
on etäännyttävämpää kuin Paul Coelhon
kirjallisuus

mielisairaala jossa hullutkin ovat viimein
menettäneet järkensä
ja toinen mielisairaala, tämä kaupunki, jossa
hullut ovat vapaina

kun vapautamme kärpäset pulloistaan
ja herrat tajuavat olevansa vailla orjiaan
maailma menee sijoiltaan, mutta niin on
käytävä:
elämä on yhtä kuin epäoikeudenmukaisuus,
mutta mikään
helvetti tai paratiisi ei ole ikuinen

tässä muuri epäileviä, kyynisiä katseita vastaan
tässä yksi rakkaus joka on suurempaa kuin
kaikkien heidän viha
tässä telepatiaa, tässä silta sielusta sieluun
tässä lohtu kun kukaan ei usko sinuun: on
jatkettava
ja kavuttava miljoonien epäilyksien ylle
tässä lahjoitus, tässä runo
pidä se, se on sinun.

Kärpänen

oli hyvä istua ja rauhallistakin
ei ketään missään
kadut tyhjillään, työt seisahtuneet lakon ajaksi
autioitunut kortteli, vain jotain aaveenkaltaisia
kulkijoita, ei mikään kiire minnekään
kellot tietysti kävivät kuin ihmiset kunnes
pysähtyivät
aurinko porotti ja soi maailmankamaraan
ihanaa lämpöä
ja kaiken eläväksi tekevää valoa
kuolemaakin hiljaisempi hetki
keskipäivän lakon hetki
pysähtynyt hetki
taittui rauhallisesti

levitin jalkojani ja unelmoin
pysyisipä näin tovin
rauhallista ja ankeaa, mutta vallan mukavaa
ajan vääjäämätöntä juoksutusta
hautuun, oi hautuun!...
olemassaolosi vähittäistä häviämistä kohdusta
hautaun
varsin leppoisaa puuhaa
aurinko, rauha
raukea olo ja stondis
seisoi kuin muuri
varsin mukavaa...
kunnes jostain ilmestyi kärpänen
aluksi ajattelin, että sehän on vain varhaisen
kevään
auringon herättämä harmiton, kohmeinen
kärpänen
kunnes se alkoi surrata pääni yllä
pieni paskainen kärpänen
suristen keskellä tietoisuuteni hallitsemia
valtaisia ulapoita
kuin viskattuna vääränlaiseen maailmaan
halun, vääjäämättömyyden ja tarpeen limaiseen
maailmaan
pieni pieni kärpänen
kaarteli ja syöksyi
kohti päätäni ikään kuin hädän alaisena
yrittäen kenties haukata palan nenästäni

jonka oli haistanut, kun se oli hikoillut
auringossa
mustapäistä pursui hikikarpaloita, joita kohti
kärpänen
syöksyi ahneesti, lensi sitten taas turvalliseen
ylänurkkaan suunnittelemaan seuraavaa
hyökkäystään
saattoi ilmestyä äkkiä kädelle ja teeskennellä
itsensä painottomaksi
imeskeli imukupillaan hikikarpaloita
ajattelin, että on parempi olla pitämättä
sotaa yllä, antaa sen olla
minkä hiton sille voi
parempi hyväksyä se paskaläjä
mitä sille voisi
tuolle ovelalle kärpäselle
parasta vaan että antaa olla, eikä ajattele koko
asiaa
kasa siivekästä paskaahan se vaan oli, jos sitä ei
ajatellut
eikä sitä katsellut, ehkä se unohtuisi, tuumin
mutta koko sen päivän aina iltapäivään asti
kärpänen häiritsi minua
se naljaili minulle, tuumin, kuin
kiusaajaperkele
en tiedä mikä sitä ajoi
epätoivo vai tekikö se sen ihan muuten vain
usein asiat tehdään ihan muuten vain

tarvitaan vain vähäinen nytkähdys, tuumin,
eikä mikään ole
niin kuin ennen
tai oikeanlainen ilmanala ja kasa kärpäsen
munia
pölypallojen kotelo
joista toukat voivat hypähtää esiin
ja oikealla hetkellä kuoriutuu itsekeskeinen
kärpänen
ahne paskaläjä
jolla on tasan 42 tuntia aikaa etsiä
parittelukumppani
jos siihen mennessä ei onnistu
koko suvunjatkaaminen jää
rämpiä siinä halujen haljussa viidakossa
kuoriutua munasta
tuhoamaan arvokkaan terapeuttisen hetken
haluten syödä paskaasi
riistää viimeisenkin pisaran onnestasi
sortaa rauhasi lumottua hetkeä
kärpänen ahnehtii lihasi hikikarpaloita
pullottavia, suolaisia vesiterttuja
päivä taittui iltaan ja ilta syveni yöksi
maailmamme hiipuva hohde pimeni
tuli pimeä eikä maailma ollut enää kiinni
missään
tasainen kohina melko kaukaa kehä kolmoselta
ja etäisen työmaan itsepintainen pauke

kuin itse jumalaa haudattaisiin
maan poveen
ja aurinko käveli niin kauas että yö astui esiin
ja se nieli päivän kuin anorektikko lääkkeen
kuin tiikeri saaliin
kuin pulskistuneet korppikotkat kalpean luun
ajan joutomaiden takaa
ja korttelin kortteleiden perään, kaupungit
puristuen
valtaisaan betoninyrkkiin,
kuin minä sitruunaa drinkkiini
kuin tuomio
mutta enhän minä ollut tuomitsemassa tässä
ketään
se joka rakastaa ei tuomitse, en saattaisi tuomita
en edes sitä pikku paskaa, sitä kärpystä
vaikka päivän onnellisimmat hetket olisi
valutettu
alas viemäristä, en minä tuominnut, sen sijaan
odotin valppaana
esittäen uneksuvaa
kunnes kärpänen kipitti liimajaloillaan
kädelleni
teeskenteli itsensä painottomaksi
ainut ystäväni, tuumin
lätkäisin sen toisella kädellä lyttyyn
pyyhkäisin lattialle
loppuyö kului hiljaisuuden vallitessa

Keittiö

ensin
kaikki on ihmeellisen hyvin, harmonista, ehjää
sitten karkaa käsistä
ilmapiiri sekoaa
jokin murtuu
juodaan jälleen vodkaa
aamulla
tehdään tiliä, solvataan ja loukataan

nälvitään ja kiroillaan
huudetaan
napit vastakkain ja kumpikin täydessä
vauhdissa,
sotapolullaan
viimein
kun piinaa on jatkunut tarpeeksi kauan
heitän häntä kohti tuhkakupin
se kaartaa ilman halki
kolahtaa kuin ohjus kaappiin
ja kimpoaa suoraan otsaan:
”tämä oli viimeinen kerta!
tällä kertaa lähdén todella!” hän parkuu
mustelma kohooa otsaan
hän itkee, pakkaa kamojaan
ei sano enää mitään
en minäkään
on aivan hiljaista
en aio estellä häntä
antaa mennä
kun hän poistuu, istun tässä
istun tässä keittiöpöydän ääressä
istun, poltan
olen ihan lopussa, hukassa ja
kun yö syvenee keittiössäni
rukoilen Jumalaa
että hän antaisi
anteeksi!

Taidekahvila

”Kaikki on todella kummallista. Ajatelkaapa,
jos Jeesus-lapsen
kyrpää ja palleja ei olisi peitetty, ette tekään
lukisi tätä.

Joten, iloitkaa”, Charles Bukowski

tuolla on muuten mieheni, nainen sanoi
minulle

viimein, vilkaisin

baarin ylitse

sinne päin minne naisen sormi

osoitti

katseeni lennähti häiskään

joka nojaili baaritiskiini

teennäisen huolettomana

elitistisen mystisesti
ja näytti pohdiskelevan kädessään olevaa
nakkisämpylää
ja puhelevan jonkin Hagridin näköisen
häiskän kanssa
ja sitten Hagrid häipyi yöhön diilaamaan
hänen nimensä on Ebbe, nainen kertoo minulle
hän on mieheni
okei, beibe, hyvä että kerroit sen
mutta ei se mitään, nainen kiirehtii lisäämään
Ebbe on tottunut tällaiseen
samaan aikaan kun nainen puheli minulle
ja yritti kai, mitä hittoa, tuumin, iskeä minua
hänen rintansa hinkkasi olkapäästäni
vähän kuin vahingossa, mutta silti ihan
tahallaan
tunsin kovettuneen nännin koskettavan
käsivarttani ja
vilkaisin naiseen
hän oli suunnaton pakkaus
kurveja enemmän kuin rautatieverkostossa
ja isot painovoimaa uhmaavat tissit ja kiinteät
ja pyöreät
ja tiukka paita joka korosti muotoja
antoi niille elämän kuin valo kukille
minua huimasi toljottaa sellaista naista
käänsin katseeni alas, mutta minulla seisoj jo
saakeli, kirosin mielessäni

tähän olen siis joutunut
helkkarinmoiseen liemeen
unelmieni nainen koittaa pokata minua
nainen joka on pelkkää eliksiiriä
ja puhdasta elämää
mutta paljastun vähitellen jonkin perverssin
leikin
pelinappulaksi
miksi helvetissä he aina tekevät näin? mistä se
johtuu?
miksi hitossa minä joudun aina koenappulaksi,
kun jokin suurempi voima yrittää todistella
minulle
Naisten Luontoa ja siihen kuuluvaa Julmuutta?
näen kuinka Ebbe vilkuilee minuun päin
ja tunnen jälleen kovaksi paisuneen rinnan
koskettavan
olkaani
huomaan, että minulla seisoo kuin puu
ja juuri silloin päätän
että miksipäs ei!
kerran tuntuu niin saamarin hyvältä
vilkaisen jälleen naikkoseen
hänellä on paksut, hedelmälliset ja
ja viekoittelevat, hieman vinot huulet
ja suu juuri sen verran auki, että sinne tekisi
mieli
tökätä mulkku sisään

somat hiukset, älystä vireät ultramariinisilmät
voi luoja voi luoja! minulla seisoo pahasti
tökkii lahkeitani kuin itsenäinen, hullu otus
joka yrittää päästä
keinolla millä hyvänsä
vapaaksi sellistään
koitan olla paljastumatta
juuri nyt haluaisin kaikkein eniten vain kah-
maista tuon naisen syliini
ja suudella hänen jokaista kahdeksaa reikänsä
ja sitten survaista häntä niihin
lujalla luullani
vihani välikappaleella
kostoni miekalla
mutta sitten
kuulen Ebben äänen varsin selkeästi vierestäni
ja hän nalkuttaa kuten vain espanjalaiset naiset
voivat nalkuttaa
mutta hän ei ole espanjalainen nainen
alkuunkaan
itse asiassa hän on maidonvalkea
hänellä on kalasuu
isot rillit pullonpohjalinsseillä
hänen silmissään ei valo hehkunut
ne olivat tupakantuhkanharmaat silmät,
elottomat kuin kuu
ja hän oli kuivunut, vanha taidekriitikko tai
mikä lie

joka tapauksessa ainakin esitti älyniekkaa
ja suurta taiteilijaa,
mutta siinä oudossa valossa näytti aika helvetin
ovelalta
kuin paksu etana, jolla oli kravatti ja humanit
elkeet, tuumin
joka tapauksessa: myös hikinen hemmo
taisi olla ihan paras juttu,
ettei häntä katsonut liian pitkään,
ja parasta kun ei ajatellut häntä,
ja kruununa koko jätkässä suurikokoinen maha
johon hoksaan naisen täräyttävän muutaman-
kin kerran
leikkisästi
nyrkillään
samaa aikaan kun hän sanoo, voi Ebbesen!
kullannuppuni!
nallekarhuni! herkkujerkkuni! ilotöötini!
hunajatankoni!
oma höpönassuni!
imuroin oluttani ja koitan olla ajattelematta
hetken aikaa
sitten en voi enää hillitä itseäni ja ajattelen vain
yhtä asiaa:
naisen kanssa sekstailua, vetäisin mulkun esiin
ja työntäisin sen suuhun, näin alkajaisiksi
avaisin naisen haarat ja iskisin kiinni
halkaisisin hänet kahtia

taistelen vastaan näitä alkukantaisia, dekadentteja himoja,
näitä mielettömiä, kiusaavia tuumia, vastustan niitä!
henkeen ja vereen, minä olen vastahankaan mitä tulee
tällaisiin alkukantaisiin juttuihin!
mutta en juuri pysty siihen
mulkkuni ei pysty siihen
me emme pysty siihen
kukaan ei pysty siihen
dämn, pitää myöntää yksi
tappio lisää loputtoman
pitkään tappioidentilikirjaan
ja Ebbe puhuu ja puhuu, mutta hän ei mainitse sanallakaan
että se mitä juuri hetki sitten minun ja hänen vaimonsa välillä
kävi, olisi kiusannut häntä millään muotoa:
voihan se olla niinkin, että tällaiset jutut sytyttävät häntä; no, kukin tyylillään ja kukin makunsa mukaan, tuumin,
mikä tahansa antaa vimmaa kelpaa,
Ebbe tuntuu enemmän olevan suuttunut paikan ilmapiiristä
tai jostain sellaisesta muille käsittämättömästä virheestä
jonka vain todelliset snobit pystyvät

paikantamaan
hän pieraisee felliniläisesti ja hieraisee
limaista, fallosmaista nenäänsä
käsivarrellaan ja tihkuu jonkinlaista kiusaa
paikan ilmapiiiristä sen täytyy johtua
se vaivaa häntä kuin syytä päässä jota hän
yrittää poistaa puhumalla
ei se helvetti sillä lähde, tuumin
kuin yrittäisi tehdä sydämensiirtoleikkausta
nuudelitikuilla
”perin juurin tomastransrömerilaista”, kuulen
kun hän sanoo
”ulkopuolisuuden kuvaus on jotain sellaista,
joka tyhjentää
kysymyksen nykyaikaisesta pakolaisuudesta.”
”tulee mieleen vähän Camus’n Sivullinen” hän
jatkaa
”kerrottuna Jean-Paul Sartren
myöhäiskaudella.”
”kuin John Cassavetes olisi pistetty ohjaamaan
Sherwood
Anderssonin runoja ja tekisi sen silauksella
lynchläisyyttä.”
enkä ymmärrä enää tuon taivaallista, mistä hän
puhuu
kenties hän tekee seuraavaa
elokuva-arvosteluaan
mutta tällä kertaa puhuen sitä minulle

vai onko hänellä nauhuri piilotettuna johonkin
miten tahansa, filmaan paikkaa silmilläni ja
tajuan
kuinka yksin olen aina elänyt
tämä kaikki saa minut juomaan entistä
enemmän
vaikka tiedän tasan tarkkaan ettei
minun pitäisi juoda:
juon kuin sieni – se auttaa minun sietämään
tätä
ja kaikkia loputtomia virheitäni
”siitä aistii aivan varmasti robertorossellinin
hengen” Ebbe sanoo
”jaa.”
”ikään kuin paketti olisi silattu puhtaalla
neorealismilla”, hän sanoo
”kyllä kyllä.”
”neroutta on kyky sanoa vaikeita asioita
selvästi.”
”niinpä niin.”
”minähän olen nero, herran jestas: silkka nero
mutta kukaan ei tiedä sitä.”
huomaan vaihtaneeni paikkaa tai sitten Ebbe
on lähtenyt
joka tapauksessa hänen naisensa on siinä
tämä joka väitti olevansa
hänen vaimonsa; mistä minä tietäisin
mitä peliä ne pelaavat

”valo puhkeaa missä aurinko ei paista”, jorisin
beibelle
aloin olla aika hyvässä kyydissä, sumussa kuin
syyskuun sienimetsä
nappasin pari väkevää nuppiini
ja taivas räjähti päässäni
nainen tiirasi minua aivan kaihtelematta
Ebbe on muuten taideakatemian jäsen, nainen
kertoo minulle
aikaisempi mieheni oli IDIOOTTI
okei, sanon
dokasi vain kaikki päivät ja halusi jatkuvasti
SEKSIÄ
aha, sanon
samaa aikaan vilkuilen jälleen naisen muotoja
noita muotoja, noita kurveja!
tunnen vähitellen kuinka Suuri Halu
alkaa hiillostaa minua
ja Ebbe puhuu ja puhuu ja sitten tajuan että
kieleni on naisen suussa ja hän imee sitä
ja hänen kielensä käy myös suussani
ja minä imaisen sitä
ja nuolaisen
ja suutelen hänen pehmeitä huuliaan
ja kouraisen hänen hedelmäistä rintaansa
ja tunnen kädessäni kovan nännin
ja sitten tunnen hänen kätensä kovassa
kalussani

ja se kouraisee siitä
huoneet joissa ihmiset huutavat ja loukkaavat
toisiaan
tai mäiskivät vain seinään aamuneljältä
niin nuo huoneistot
olivat kerrankin kaukana meistä
ja olihan se jotain
todella muuta kuin ylipäänsä minunlaiselleni
voi
koskaan käydä
niinpä talsimme naisen kämpille ja hän kertoo
minulle että
Ebbe nukkuu ensiyön
frendinsä Julius Van Goghin kämpillä
naisen kämpillä on hitonmoisia maalauksia
joka puolella
valtaisankokoisia vääntyneitä päitä
tunnettuja hahmoja
suurmiehiä
Nietzsche, Bunuel, Whitman ja Stalin
maalailenko, kysäisen
miltä näyttää? entäpä itse?
tänään taidan sutia vain sinua, kultsu
ja kaivan pensselini esiin
uhh! nainen voihekaisee, sehän jököttää kuin
luja luu!
katso kuinka se nyökkäilee, sätkee kohti sinua,
beibe

se haluaa RAKASTAA!
se haluaa NAIDA! NUSSIA! SE HALUAA
KAIVAUTUA VITTUUSI KUIN
KAIRA PIKKUPAKKASEEN!
ja niinpä siis tungen rakkauttani naisen
perseeseen
ja juuri silloin olisikohan se Bukowskin maala-
uksen läpi
ryntää paidaton mies kädessään tainnutustalta
ja juntilla on surffaajan vartalo ja kultaiset
hiukset
potkaisen häntä suoraan naamaan niin että
tärähtää
hän putoaa
Rimbaud'n läpi
tainnutin lentää lattialle
ja
läimäytän naista
vai Ebben vaimo, sinä paskaläjä, sanon
sinä rakensit siis ansan tuon surffarihomon
kanssa
jotta voisitte ryöstää minut?
ja nakata vaikka sillalta alas
lavastaa itsemurhani?
potkaisen tainnuttimen etäämmäksi ja nostan
naisen eteeni ja
läimäytän häntä
tällä kertaa lujempaa

nainen valahtaa jalkojeni juureen vollottamaan
ja suutelemaan jalkateriäni
emme me tarkoittaneet, emme tarkoittaneet!
olemme SAIRAITA!
hän halua jalkojani
ja taitaa nuollakin niitä
riuhtaisen itseni irti ja käännän selkäni
ja juuri silloin homo hyppää minut kiinni ja
ottaa jonkinlaiseen
lihalukkoon
alkaa vääntelemään minua
puren hänen kättään niin kovaa kuin voin
AUUUUU! mies ulvoo
sinä sontaläjä!
lyön surffiäijää kasvoihin
toivon että hänen nenänsä murtuu
potkaisen häntä vatsaan ja painelen tieheni
ottaen yhden Hitlerin
mukaani
kävelen Hitler kädessäni katua pitkin ja
ripustan sen eteiseeni
se osoittaa nyt suoraan ovelle
näin saan idiootit jo heti ovella
kääntymään, tuumiskelen
ja imuroin olutta sohvalla löhöten
sillä tahdon olla tällä kertaa kaukana
ihmisrodusta
niin pitkään kuin mahdollista

Taidekahvila II

paikka sijaitsi yläkaupungissa
ja kaljat siellä maksoivat enemmän kuin
viikkorahani
ja kun puhuin hänen vaimonsa kanssa
hänen vaimonsa rinta hinkkasi välillä
olkapäätäni
tunsin kuinka kovettunut nänni kosketti
käsivarttani
hipaisi sitä vain hieman
ja koitin peittää stondikseni, jumalauta,
jumalauta!
ja hän kehui minua
dämn!
samaa aikaan vilkaisin hänen mieheensä päin

se oli Roger Ebert
mutta tällä kertaa jollain toisella nimellä
nyt tiedän sen
se oli silkkaa sotaa jo heti ensi näkemältä
astua sinne taidekahvilaan
jossa moni päätoimittaja istui ja puhui Shakes-
pearen neroudesta
Nerudan runoudesta ja Cassavetesista ja
TAITEEN TARKOITUKSESTA
tyhjenevien viinikarahvien äärellä
pari älykästä homoa vahtimassa tilannetta ja
filmailemassa
kaikkea silmillään
”Me kaikki rakastamme Cassavetesia”, sanoi
Roger Ebert,
siis häiskä joka muistutti häntä,
”voi jumaliste, CASSAVETES! Se teki sen
Polanskin kanssa
duunia vaikka vihasi äijää toden teolla ja vihasi
sen
elokuvia, mutta sen oli pakko tehdä, jotta se
saisi
fyrkkaa omiin elokuviinsa!”
jos olisin sulkenut silmäni, olisin kadonnut
maa olisi niellyt minut
mutta mitään sellaista ei käynyt
seisoin tukevasti maanpinnalla, taidekahvilassa
ja

kaiffari jorisi Cassavetesista niin että olut
läikkyi
”eiköhän tuo ole jo hieman liikaa,
meinaan, että kyllähän me kaikki rakastamme
Cassavetesia,
mutta pyöriä nyt yhden häiskän ympärillä
vuosikymmeniä”, ehdotin
”mitä tarkoitat?” Ebert tivasi
”meinaan vain, että eikö voisi välillä mennä
toiseen aiheeseen?”
”esimerkiksi keneen?”
”meinaan vain, että vaikka tämä ei olekaan
mikään
kallonkutistajien paneelikeskustelu
enkä rustaa raporttia siitä
niin eikös esimerkiksi Zulawski ole yhtä kova
nimi?”
tämän jälkeen Ebertin näköinen häiskä
VIHASI minua
”olet todella ärsyttävä ihminen”, hän onnistui
sanomaan
”taidat olla sekaisin”
”olet hullu”
luullakseni paikalle saapui myös Gound, Ernest
Wood Anderson, Ganowski ja Cellini
”nyt menee hermot sun kanssasi”, Ebert sanoi
minulle
röökipaikalla

”siis EI JUMALAUTA MIIES!”
katsoin häneen päin ja näin kaksi pientä
tuhkanharmaata silmää
joita ympäröi kasa ryppyjä
hän oli kauttaaltaan hermostunut ja lihava ja
hikoili
vähän aikaa sitten kieleni oli ryöminyt
todella pienen naisen suuhun ja ollut siellä
jonkin aikaa
kunnes tajusin että tämä nainen itsekin alkoi
jorisemaan
Cassavetesista
mulkkuni laskeutui alas kuin hissi
”mitä niin julmaa olen siis tehnyt
että ansaitseen kaiken vihasi?”, tivasin Ebertiltä
röökitaulla jorinoista
”siis vittu sun kanssasi. pilasit illan
mahdollisuuteni.”
Ebert hiillosti minua silmillään
jotka työntyivät kuumeiseen päähäni kuin
tuliset hiilihangot
hetken aikaa todella
luulin että peli on menetetty
ja se oli sitä jo heti alkuunkin
mutta tällä kertaa toden teolla
parhaiten muistan tuosta kauheasta
toljotuksesta
sen äänettömän hirveyden

sitten kuulin hänen tyynen äänensä:
”olet suututtanut kaikki taiteilijat
loukkasit kuvaajaani, KUVAAJAANI!”
”siis mitä hemmettiä meinaat Ebbe? Ebbesini?
kuinka olisin voinut loukata kuvaajaasi?”
”nalkun nalkun”, hän sanoi minulle
yrittämättäkään avata keskustelua
”hei, tuo on jo epäreilua. sano nyt edes mitä
tein väärin?” tivasin
”no, hän tuli jälkeen päin sanomaan minulle
sinusta”
se sontaläjä oli siis kannellut Ebertille?
”etkö muista se – keskustelu?
jossa sanoit että Naisten Luontoon kuuluu
muun muassa
Julmuus ja Petollisuus?”
”niin taisin sanoa, mutta lisään siihen että
Naisten Luontoon
kuuluu myös riitelynhalu”, sanoin ja itse asiassa
siksi kuvittelin
että kamppailin nyt tässä psykologisessa sodassa
hänen kanssaan
vaikka hän olikin niin sanotusti mies
joidenkin miesten sisällä asuu nalkuttava akka
”Jopa M. suuttui sinuun”, Ebert tiuskaisi
”paskat M:stä”, sanoin (sillä vaikken
tarkoittanut sitä
olin perinjuurin kyllästynyt kaikkeen)

”EI VITTU! NYT RIITTI! NYT RIITTI!”
Roger huusi ja meuhkasi
”Hei, Rogge”, tokaisin tällä kertaa äänessäni
aitoa katumista koko tilanteesta, ”en mä
tarkoittanut”
”olet PASKIAINEN, se sinä olet!!!
puhut ja puhut ja puhut – et voi pysyä vaiti
pysyisit VAITI edes minuutin
MINUUTIN HILJAA!”
pysyimme minuutin hiljaa, mutta jokin tuossa
VIHAISUUDESSA alkoi
naurattamaan minua
pidättelin nauruani
purin kieleeni
purin huuleeni
purin hampaani yhteen
vilkaisin häneen
hän murjotti edessäni
siinä vaiheessa olimme jo menneet hänen
kämpilleen
näin hänen katsovan jonnekin lattiaan ja
odottavan
ja sitten vilkaisevan kelloaan
”minuutti on mennyt jo tunti sitten”, sanoin
viimein
silloin hän tarrautui minuun
kahdella suurella kourallaan
ja hetken aikaa ajattelin että tässä samassa

mestassa
hengasi idolini Céline-haamu
ja tähän minä sitten delaankin
se sopi kuvioon
tunsin jonkin aikaa kun hän kuristi minua ja
sitten
pimeni
myöhemmin tuli aamu ja siinä me makasimme
tyhjiksi imuroitujen viinipullojen keskellä
katselin silmät auki ikkunasta vastapäisen
rakennuksen
betoniseinään
ja pohdiskelin sitä kuinka mäntti olin ollut
miten ihminen saattaa olla niin helvetin typerä?
olin siis suututtanut jokaisen Taidekahvilan
hengaaajan
lukuun ottamatta Roger Ebertin naista
jonka kova nänni oli hiplannut minua
hieman olkapäästä
kun juttelimme loosiin vajonneina
ja oluisiin perehtyneinä
ja juuri nyt muistelin sitä
se oli ollut lyhyt hetki verrattuna kaikkeen
siihen
mitä sitä ennen ja mitä sen jälkeen tapahtui
kuin valoläikkä ikuisen pimeyden meressä
kuin hyttysenkakka siinä valtameressä
mutta juuri nyt

se vaikutti tähdeltä jota suunnaton pimeys
ympäröi
ja siinä muistossa
halusin pysyä pysyä pysyä pysyä pysyä pysyä
pysyä pysyä pysyä pysyä pysyä pysyä
pysyä pysyä pysyä pysyä pysyä
pysyä pysyä pysyä pysyä
pysyä

mutta

todellisuus iski minut kanveesiin
kuin rautalinko
kuin luotijuna
ja Roger Ebert heräsi omaan huokaukseensa
tai hän ikään kuin huokaisi
sen merkiksi että minun kuului viimein
häippästä
lisäksi hän muistutti ulko-ovella että kaikesta
huolimatta
hän oli päästänyt minut kotiinsa yöksi
”asetun nyt hieman lepäämään,
sillä mua ramasee”, hän huokasi minulle
painelin bussipysäkille, odotin, astuin sisään
leimasin lippuni ja rymistelin laitakaupungille
itseni luokse
josta käsin kirjoitin
kaiken
tämän

Kala

heilautin vapaani
siima lennähti järveen
paino upotti koukun ja madon
istahdin ruohonpenkereelle ja odotin
oli kaunis kesäinen iltapäivä
olemisen ajattomassa surullisuudessa
ajan olemattomassa vankilassa, konkreettisesti
tyhjyydessä
nojailin puuhun ja katselin kuinka koho väpätti
pienillä laineilla
minulla oli repussa Hermann Hessen kirja

Narkissos ja kultasuu tai sitten jokin muu, ehkä
Oscar Wilden
Dorian Grayn muotokuva, siitä on jo aikaa
joka tapauksessa
selailin sitä, luin, sitten taisin nukahtaa: torkah-
din kuin päähän lyöty
kaikki se luonto ympärilläni, linnut valloillaan
kaikki elollinen puhjenneena kukkaan: värit,
äänet, rauha
pilvet taivaalla, peilityyni järvi, metsä ja
metsäneläimet
kukaan ei kaivannut minua,
enkä minä kaivannut ketään,
siinä oli onnellista kiskoa sikeitä
likellä autuutta, likellä vapautta, onnentilassa,
auringon suodessa
lämpöä ja väriä herättäen kaiken eloon, koko
maailman, ja kesää vielä
ainakin hyvä siivu jäljellä
nukuin auringon paahteessa
minulla seiso iavan turhaan, mutta se tuntui
tietysti hyvältä, ja jostain kumman syystä
muistan sen tänään
kapakassa – vuosia vanhempana
muistoni edessä
kun hälisee ympärillä ja päässä soi
ja jengillä on väkijuomat nupeissaan
eikä näistä kapakkatunneista

jää mitään pysyvää
porukka tukevassa usvassa ja kaikki
mitä menetettävissä on
pelissä mukana
ja aika hilseilee ja
sielussa rummuttaa
ja päässä palaa ikuinen tuli ja juuri silloin
muistan sen kesähetken
kaukana nuoruudessani
minulla on ainakin miljoona hullua muistoa
mutta mikään niistä ei
kosketa minua
niin kuin tämä muisto siitä,
kun olin nuori ja oli kesä ja kaikki näytti
lupaavalta, kirkkaalta: maailma avautui edessäni
ja
kärpänen leikitteli otsallani, poskillani
olin liian laiska hätistääkseni sitä pois
nukuin
oli liian aikaista tehdä mitään muuta
missään ei ollut mitään
mikä olisi tarvinnut minua
missään ei ollut mitään
mitä minä olisin silloin tarvinnut
kaikki mitä kaipasin oli tässä: vapaus, kesä
ei minkäänlaisen omistuksen taakkaa omista-
massa sinua
vain elämä ja vapaus ja valo ja onni

uneksia siinä järvenrannalla ja odotella, kun
taivas lupasi pysyä tyynenä
tämäpä vasta elämää, tuumin
heräsin siihen kun koho upposi pinnan alle
nostin vavan pääni yläpuolelle ja otin siiman
toiseen käteeni ja vedin kalan
maalle
ja katselin sitä
sen huulet väpättivät
se hengitti raskasta happea
polttavaa happea
tappavaa happea
elämän happea
konkreettista happea
muutaman sekunnin pituinen matka
tuntui taatusti siltä aivan liian pitkältä
ja minun puolestani oli julmaa edes
vilkaista kalaan
jolla sanottiin olevan kipuhermoja enemmän
kuin
ihmisellä
kasa suomuja ja pihlajanmarjankokoiset aivot
jotka ovat pehmeät kuin aamupuuro, tuumin
iskin sitä kivellä päähän
noin vain
lopetin kärsimykset
tarjosin sen myöhemmin tutulle
kisulle

Koululaitos

koulun tärkein tehtävä on lisätä oppilaiden
onnellisuutta
punapäinen opettajamme sanoi meille
teräksenkirkkaiden silmälasien takaa
puunattu ulkomuoto ja kravatti
puuteroitu painajainen
kuin kuolema iltapäivällä
seuraavaksi tärkein tehtävä on kasvattaa teistä
kunnan kansalaisia
teistä, hyvät oppilaani on tultava
yhteiskunnan toimivia jäseniä ja sivistysvaltion
tärkeimpiä puurtajia

ANARKIA, hän sanoi, ON KAIKISTA
PAHINTA!

juuri silloin jonkun puhelin pärähti soimaan
keskeyttäen opettajan

alkaneen saarnan

kenen puhelin se oli? hän kysyi

kukaan ei myöntänyt

kenen se oli, kertokaa nyt?

NO?!

hän piinasi meitä pitkään hiljaisella katseellaan

nainen tapitti oppilaitaan sellaisella ilmeellä

jolla oli vain yksi sanoma: olette yhtä

arvokkaita

kuin kasa undulaatin paskaa

katse kiersi luokkahuoneessa kuin haukan

saalistuskatse

jokainen meistä tiesi, että jos puhelin soi

tunnilla ja siitä jäisi kiinni,

niin se tietäisi pisteiden vähenemistä neljällä

jos pisteet vähenisivät kymmeneen pisteeseen,

niin se tietäisi ehtoja ja todennäköisesti kurssi

merkittäisiin

hylätyksi

mikä tarkoittaisi sitä, että sen joutuisi käymään

uudelleen

seuraavassa jaksossa tai seuraavana vuonna

alusta loppuun, ja se oli nyt,

kun kurssi oli edennyt jo yli puolen välin,

kaikista vastenmielinen ajatus
pelkkä ajatus siitä aiheutti pahoinvointia
okei, kenen se oli? hän ahdisteli meitä vielä
minun oli vaikea saada päähäni
miten niin ilmijulma ämmä oli valittu
semmoiseen asemaan tänä aikana
vaikutti pikemminkin siltä, että jonkin sortin
lataamo olisi hänelle oikea paikka, mutta
mitä vielä: hän oli koulun vararehtori
NO! KUKA JOUTUU TÄSTÄ TILILLE!
hän piti pitkän piinaavan tauon
sinä aikana tarkkaili
kutakin meistä huolellisesti
ikään kuin hiillostaen meistä esiin tunnustusta
silmät kuorivat meitä kuin mätiä sipuleita
hänen tuijotuksensa oli kuin inferno
paahtaen meitä
tutkaillen sieluamme
kaivautuen sinne
porautuen sinne
asettuen sinne
esittämään kysymyksen:
oletteko TE TULEVA KUNNON
KANSALAINEN
VAI kuka tietää ANARKISTIHULTTIO?
jostain syystä katse pysähtyi pitkäksi aikaa
minun
kohdalleni

kuin jonkinlainen käänteisen arpapyörän nuoli:
epäonni
ja vaino lahjoituksenaan
kaipa se johtui kasvoistani, tuumin
useimmiten jouduin liemeen juuri kasvojeni
takia
näytin kai rikolliselta
suuren nenäni ja pienien silmiäni vuoksi
siksi istuin toisinaan maija-autossa matkalla
KUULUSTELTAVAKSI, pidätettynä
tai jälki-istunnossa, rangaistuna, sillä meitä
tarkkailtiin ja rankaistiin
onnellisuutemme vuoksi
tuumin, että se johtuu kasvoistani
mistä muusta se olisi voinut johtua?
OKEI, OLITKO SE SINÄ?
Mitä? sanoin
oliko se sinun PUHELIN?
ei, vastustin, ei minulla ole edes puhelinta
joku varasti sen
oppitunnin päätyttyä jouduin jälki-istuntoon
jouduin istumaan puoli tuntia opettajan
tarkkaillessa minua
jouduin kirjoittamaan ruotsinkielisiä lauseita
ne kertoivat siitä kuinka onnellinen kesä
kolmella suomenruotsalaisella oli ollut
jouduin kirjoittamaan niitä tusinan verran
vihkooni

viha vähitellen kasvaen
viha joka oli rakkautta suurempaa, rakkautta
voimakkaampaa!...
viha kirjassani olevia hymyileviä ja ruskettuneita
naamoja kohtaan
lauseita joissa ei ollut päätä eikä häntää
viha kasvaen sisuskaluissani nälän kanssa
kun aika oli kulunut
poistuin luokasta yksin kadulle
ajatellen etten enää koskaan palaisi sinne
helvettiin
seuraavalla viikolla istuin jälleen
jälki-istunnossa
kun pääsin lähtemään kotiini
kiertelin pitkään kaduilla
vältellen kumpaakin paikkaa, sekä koulua
että kotia
ajattelin epäonnellisena pommin rakentamista
sitä ettei se olisi lopulta niin hullu idea
posauttaa vaikkapa koulun
urheilusali kevätjuhlien aikaan
näin mielessäni kuusituhatta ydinpommia ja
sen kauniin
lopun ja minä taatusti näissä unelmissani
ratsastin maailmanlopun viimeisellä
ydinpommilla
kun kaikki siivottaisiin sinne viimeiseen
Telluksen hornankattilaan

jonne kaikki näyttäisi lopulta kuitenkin
menevän
viimein palasin kotiini
ja tuntui kuin minut olisi hakattu,
löylytetty oikein kunnolla
joka paikkaan särki
kuin olisin jäänyt auton alle
lopulta minun oli tunnustettava lopullinen
tappioni:
en voinut tehdä
yhtä ainutta elettä
auttaakseni
edes
itseäni.

Kasvoja kapakassa/ kasvoja muistoissa

tulta päässäni
roihuja ohimoissani
vesisateita silmissäni
suuria silmiä
suita jotka kysyvät kysymyksiä
odottavia katseita

miten sietää sitä?
miten sietää vankilaa vapauden kahleissa?
entä väkivaltaa noissa kauheissa eleissä?
tuo mies etsii ja etsii
jotain hukattua tavaraa
tai kenties hukattua sydäntä
kuinka voisin auttaa?
en voi auttaa heistä ainuttakaan!
en voi auttaa itseänikään!
minulla ei ole siihen sydäntä
ei ällä
olen itse liian heikko
nostaakseni nyrkkiä kohtalon kasvoille
kahleita ihmissuhteita piinaa, piinaa!
onnea ja odotusta
murskattuja haaveita
silvottuja toiveita
tuhottuja unelmia
kansakuntien järkeään pidempään eläneet
johtajat
hulluksi tulleet hallitukset
keskusteiden puhdas paniikki
se kun päättää siirtyä 120 km/h vauhdissa
vastakkaiselle kaistalle
kun tajuaa, että välillä niin on vain tehtävä
– mentävä
toiseen suuntaan kuin muu porukka –
tasapainon vuoksi

kuinka paljon elävät määrittelevät ja hallitsevat
ja mikä osa siitä vallasta kuuluu kuolleille?
eikö heilläkin ole sananvaltaa, määritelmillään
painoarvoa?
nainen, kaunis kuin mikä, mussuttaa karkkia
edessäni
ja nauraa ison kaljupään vitsailulle
ja mies yrjööä lompakostaan jukeboksiin rahaa
ja tulipäänainen murjottaa
ja sitten tanssii meille
jatkuvaa sotaa?
kyllä kai
en voi auttaa heistä ainuttakaan, mutta toisaalta
kuka voi?
kuka voi auttaa heitä?
ja miksi edes pitäisi?
jonkun tulisi nyt ilmaantua tänne ja pelastaa
meidät kaikki.
minä en kykene siihen
en voi auttaa edes itseäni pois tästä alhosta
tässä yhtä kaikki olemme: elossa kuin
auringonvalo
yhdessä hetkessä sitä elää ja hengittää
ja seuraavassa hetkessä
muhii jo maan alla miljoonien matojen
ruokana
ennen pitkää kaikki häviää
mikään ilo tai onni tai epäonni tai tuska

ei kestä ikuisesti: kaikki loppuu aikanaan
ikuisen tyhjyyden näkökulmasta
ei taida olla edes väliä, millä tavalla sinne
mennään
minne ollaan joka tapauksessa menossa
eikö Hemingway kirjoittanut jo
että jokainen tarina jatkuessaan tarpeeksi
pitkälle
päätyy kuolemaan
no, totisesti, mutta oli aika lailla yhdentekevää
mitä Hemingway kirjoitti, joka tapauksessa
kulkeako aurinkoista vai kivistä tietä?
saako sitä edes itse valita?
viimepelissä: yhdentekevää sekin, mutta
juuri nyt istun keittiössä
jonkun toisen alkkiksen kämpillä
ja kittaa hänen tekemää kaljaa
joka maistuu täpätiltä
ja pamahtaa pahasti päähän
en tiedä mitä aineita hän on sekoitellut
mutta omituisia filareita tästä saa
herran jestas, eihän minun pitäisi juoda!
tajuan, jos otan yhden, että se lähtee siitä:
se lähtee aina yhdestä
sitä seuraa aina toinen ja toista seuraa kolmas
ja mitä Fitzgerald kirjoittikaan oluesta?
ensin otat kaljan ja sitten kalja ottaa kaljan
ja sitten kalja ottaa sinut

yhtä kaikki, otan huikan ja tiedän: se on menoa
nyt!
siitä se lähtee, tuumin
katumuksen kyykäärme rintani paikkeilla
katselen ikkunasta ulos lumisateeseen
pimeään ja luonnottoman illan kynnyksellä
iltahämärän taivasta vasten, autenttisen onnen
esikartanossa
muistoja tulvahtaa mieleeni
vyöryten
ensinnäkin muistan sen syksyn ja varhaistalven
kun rakastuin erikaan
luullakseni jostain eirasta päin hän kaatuili
päälleni
kampin metroasemalla
pitelin häntä sylissäni ja suutelin hänen hiuksia
enkä muista paljon muuta
hyvät asiat tупpaavat hukkumaan huonojen
asioiden
valtaisaan, alati kasvavaan mereen
mentiin silloin meille
ja aliisa ja erika nukkuivat toisessa
ja minä ja frank toisessa huoneessa
ja heräsin lempeään auringonvaloon
ja kuulin kikatusta
vilkaisin huoneeseen ja näin kaksi tyttöä
makoilemassa suurella sängyllä
kutitellen toisiaan sulkakynällä

voi kunpa vielä joskus voisin herätä tuolla
tavalla
kuullen sellaista kikatusta seuraavasta huoneesta
tietäen että siellä on kaksi tyttöä
ja kävellä ohimennen keittiöön ja vilkaista salaa
huoneeseen
ja nähdä heidät
kutittelemassa jalkapohjia
sulkakynällä
minä kävelemässä kylpyhuoneeseen
he siellä huomaamatta minua
pitäen hauskaa
tyylillä joka on vastaus kaikkeen
mitä helvetti tämä itse asiassa on?
unohtakaa sulkakynä
hakkaan tätä tietysti koneella
enkä ole koskaan omistanut mustepulloa
jolla tahrata housuni
ja kasvoni
ja sieluni
jota rakastella täysillä
sitä paitsi kittaankin sittenkin kahvia
enkä mitään 40 volasta kotikaljaa enää
joskin sitä on jääkaappi pullollaan
ja eteiseen mennessä alittaa kaaren
jonka yllä on teksti: ainut sotimisen arvoinen
sota
on luokkasota

ja naureskelen sille
sillä en tiedä vittuakaan mitä se meinaa
mutta en muista mitä eilen tapahtui
enkä välitä siitä mitä huomenna tapahtuu
tiedän vain tämän kahleeni joka on jumala
nimeltään Nykyisyys
menneisyyden ja tulevan välinen avoin hetki
valkea riutuvasta halusta
kuin sinä pyjamassa hymyilemässä ystävällisesti
kuin lahjoittaen kaikki maailman paratiisit
ennen kuin sota oli keksitty
juuri nyt
tässä suuressa kämpässä
onnen tilassa
kun sataa lunta
ja kaukana mäkeä laskevia ihmisiä
heidän äänetöntä iloaan
tässä konkreettisessa olemisessa
voi tiirailla mukavalta etäisyydeltä
en voisi pyytää enää muuta kuin sinut vierelleni
en haluta enää muuta kuin sinut tähän
mitä minä rahalla
tai luokalla
tai asemalla
kunhan saan sinut...
tahdon vain painaa sinut itseäni vasten,
tuntea!...
tuntea vartalosi omaani vasten

kädet käsissä,
liha liikutellen lihaa
huultesi jäljet kaulallani
pehmeä iho vatsani päällä
niskasi kuin Oxfordin kadut sateen jälkeen
tuoksuen ruudille, glyserolille, suudella suutasi
muuta en tahdo!...
sinun läsnäolosi tässä on paljon kultaa
arvokkaampaa
sinun ihosi on kauniimpaa kuin Jupiterin
timantit
raha on pelkkää tomua
ja se mitä sillä saa: sitä ei voi edes verrata sinun
vuokkolehtoa kauniimpaan hymyyn, joka on
lahjoitus jumalilta: ansaitsematon lahja
nälkää ja kaipausta ja piinaa ja toivottomuutta
sinuun
en tee onnellakaan mitään
tai epäonnella
toivoa tai epätoivoa
tai ei kumpaakaan
mutta kunhan sinä tulet tänne
tänne
tänne
tänne
tänne
tänne
tänne

Kommando- hyökkäys

sitten olin kommandon kämpillä
joka puolella oli veitsiä ja kranaatteja ja aseita
ja jääkaappi täynnä tärpättikaljaa
juo tästä, hän sanoi
ja kaatoi lasiini lorauksen
blandikseksi hän kaatoi muovipullosta vettä
se on 40 volasta broidini kyhäämää kaljaa

vilkuilin asuntoa
joka puolella oli kuvia
seinät täynnä kuvia
hörppäsin oluestani
hirveä aine pamahti päähän
ja vilkuilin kuvia
osa oli pornokuvia
joiden päälle oli sutaistu tussilla merkkejä
peittämään privaatteja osia
osa oli leffajulisteita
osa jotain kunniajuttuja
osa valokuvia
kaikissa niissä oltiin kännissä
ja sitten yksi iso machete ja pari kranaattia
roikkuivat kuvien edessä
silmäilin kuvia, kuten sanoin
yhdessä oli apinaolio joka kiljui
harvojen hampaidensa ali
ja teksti kuului: EN VOI HYVIN
yhdessä luki: AINUT SOTA
ON LUOKKASOTA
en ole koskaan auttanut
enkä auta ketään, hän sanoi
koska se on toisen vapauden rajoittamista
ja siten myöskin
vastoin periaatteitani
jaahas, tokaisin
sitten hän sanoi: olen katsos pankkiiri ja

kommunisti
tilaan TIEDONANTAJAA, kommando kertoi
jaapa juupa juu, tokaisin
aamulla hän pesi kolme kertaa hampaansa
sähköhammasharjalla
hän oli oikeassa kertoessaan naapurinsa
hullusta akasta
nainen tosiaankin huusi ja kiroili ja puhui
itseksensä
muuten paikka vaikutti ideaalilta kämpältä
viettää päivää
oli kauttaaltaan ankea ja harmaa päivä
lähiöseutu häämötti kummastakin ikkunasta
betonipihalla maahanmuuttajalapset leikkivät
kämäisellä kumipallolla
kuules, sanoin hänelle tupakalla
katuen edellistä iltaa, tiedän etten ole mikään
Casanova
minulla ei ole pitkää kieltä
ja vallatonta kullia
eikä henkeni haise alinomaa tussulle
mutta se nainen tosiaan oli melkeinpä lääpä-
lään minuun
se sakemanni: jaa jaa jaa, se sanoi
en voi käsittää vieläkkään miksi vedit minut
pois hänen sylistään
ja iskit minua nyrkillä kasvoihin
suutelin sitä naista intohimoisesti, ymmärrätkö?

minulle katsos tapahtuu hyvin harvoin mitään
sellaista
mitään niin maagista
miksi estit rakkautemme?
äkkiä hän vetäisi taskustaan perhosveitsen
ja heilautti sen auki ja heilautteli sitä edessäni
kunnes painoi sen kaulalleni
viillän kaulavaltimosi, jos puhut siitä naisesta
vielä
okei, beibe, älä tapa mua, anelin
sitten hörppäsin suoraan tärpättiolutpullosta
kunnon suullisen, nielaisin
ja kulautin vielä toisen päälle
kamala aine pamahti päähäni
sinä et ole vittu juonut edes omaa kaljaasi,
sanoin kommandolle
ja hoputat minua juomaan tätä litkua
HALUATKO ETTÄ MENEN HUOMENNA
KÄNNISSÄ
TÖIHIN? SITÄKÖ SIIS HALUAT?
ETTÄ MYYN LIPPUJA KÄNNISSÄ?
ETTÄ OKSENNAN ASIAKKAAN
RINNUKSILLE?
ETTÄ KAADUN LAPSEN PÄÄLLE?
ETTÄ LÄPSÄISEN PERUUKIN
MUUMIOLTA?
SITÄKÖ TAHDOT?
HÄH?

SITÄKÖ AJAT TAKAA?

hän oli nähkääs asiakaspalvelussa

toisinaan myyjä ja

tällä kertaa TUISKEESSA

no älä sitten juo, sanoin, minä tyhjennän

tämän yksin

ja kittasin täpättipaskaa

seuraavana päivänä olin jälleen kommandon

kanssa kapakassa

hänellä riitti juttua

me vaihdettiin tarinoita

meidän kummankin elämässä oli käynyt vaikka

mitä

kumpikaan meistä ei ollut onnistunut niin

mittavasti

mutta hänellä oli ollut suurempaa onnea

rakkausasioissa kuin minulla

vaikka välillä nekin hommat kiisivät epätoivon

puolelle

viimeksi, hän kertoi, koitin pökkiä niin läskiä

naista

etten saanut sitä edes sisään

nainen nukahti kesken aktin

alkoi kuorsaamaan nakkikäsi kullissani

heräsin siihen kun hän hyppi päälläni

tuo 200 kiloinen nymfomaaninen naarasnorsu

kultsi, kultsi, anna mulle, pane mua, pane mua!

se ulvoi ja minä vain voihkin kivusta

sen alla
ja luulin todella delaavani
tämä on se hetki kun minut vetäistään pois
elävien kirjoista, ajattelin
ja sitten jalat pettivät ja sänky rysähti maahan
tömähtäen
voi peijakas, jouduin maksamaan sen hotellin
aulan
sokealle respalle
sen lisäksi tuo elefantti tunki kielensä suuhuni
läksiäisiksi ja pyöritteli sitä siellä kuin kuivaus-
rummut kalsareita,
maiskautti ja oletti että tavataan heti seuraavana
päivänä
päätin säilyttää henkeni ja kaartaa
sen korttelin kaukaa
oltiin jo näiden jorinoiden jälkeen sopivassa
tuiskeessa
TILATAAN TAKSI, kommando huusi, LÄHE-
TÄÄN MEILLE
KITTAAMAAN OLUTTA!
ei kuulostanut hyvältä ajatukselta juoda
täpättiolutta
mutta pakko sitä oli jotain tehdä
ihmiset ovat täällä siksi että tekisivät jotain
ennen kuin kuolevat
niinhän se menee, kaipa se kuoleman näkökul-
masta oli

yhdentekevää, käyttivätkö ihmiset ajan ennen
kuolemaa
shakkiin tai olueen tai vihaan tai ornitologiaan
tai mihin tahansa,
sillä ei tainnut olla ikuisuuden suhteen
minkäänlaista merkitystä
mutta elämän suhteen en ole aina paras teke-
mään oikeita valintoja
ja näyttäkää minulle ihminen, joka ei ole
koskaan tehnyt mitään väärin
niin minä kerron teille, miksi en voi sietää
ihmiskuntaa; JA NYT JUODAAN! julisti
kommando
kerrankos sitä, tuumin ja sitten
istuttiin jo taksissa ja kiidettiin moottoritietä
eräs toinen häiskä, vihainen savolainen oli
lomilla
paikkakunnalla
ja istui edessä
mene eka heittämään mut, mä maksan tämän
koko taksimatkan
koko helvetin matkan voin maksaa, se sanoi
taksikuskille
ja meille
kun ryhdyttiin juttelemaan
savolainen huusi: HILJAA, PYSYKÄÄ HILJAA
VIELÄ YKSIKIN ÄÄNNÄHDYS SIELTÄ
TAKAA

NIIN TAPAN TEIDÄT

miten niin oli päässyt tapahtumaan? miten me taas olimme onnistuneet ottamaan jonkin mielipuolen mukaamme? tuumin, oliko meissä jokin näkymätön magneetti joka veti puoleensa kajahtaneita, järkeään kauemmin täällä eläneitä, tuumin sen oli pakko olla jonkin sortin kirous: hoopot ja sumutetut tai muuten vain pihalla olevat näyttivät löytävän meidät ensimmäisinä ja tämä savolainen oli ainakin sitä lajia: mitä tahansa saattoi tapahtua varmaa oli ainakin se, ettei hän pitänyt äänistä ja kommando puolestaan piti luentojaan, eikä päästänyt niistä irti kaksi vastakkaista voimaa tömähti toisiinsa HILJAA! HILJAA! TAI TÄÄLTÄ ALKAA PESEMÄÄN! YKSIKIN SANA VIELÄ NIIN LENNÄTTE SUORAAN IKKUNAN LÄPI! mielipuoli karjui voi luoja, ajattelin, nyt me oltiin liemessä kommando meinaan kantoi aina pippurisumutetta mukana sen perhosveitsen lisäksi

eikä ollut aina täysin järjissään
hänkään
niinpä hän ruiskautti seuraavan kerran kun
savolainen kääntyi kurkistamaan
taakse
häntä suoraan silmille
AI-IIIII-IIIII!, SAAKELI, TAPAN TEIDÄT!
PISTÄN RISTILLE!
TUNGEN TEIDÄT VITUN ÄPÄRÖIDEN
PÄÄT PERSEISIINNE
JA POTKIN ALAS VITTU RAPPUSISTA
KUIN
SUPERPALLOT mies kiljui ja hieroi silmiään
nyt lähdetään, sanoin kommandolle ja avasin
oven ja vedin hänet
ulos ja pinkkaisin juoksuun
juostiin puiston poikki
pensaan läpi
autotien yli
korttelin aidan yli
kaarrettiin oikealle
vasemmalle
harpottiin suoraan eteen
läpi hautuumaan yli sillan piikkipuiston poikki
taksitolpille
ja toiseen taksiin
ja aina pihamaan yli hautuumaan vierestä sillan
ali

piikkipuistoon ja kotiin
jos niin ei olisi käynyt
elämämme olisi ollut kokonaan pilalla
KUOLEMATON KIRJALLISUUS JA KUO-
LEMATON RUNOUS

kuolematon kirjallisuus ja
kuolematon runous
ovat auttaneet minua vaikeissa
elämänjaksoissa: Nietzsche, Rimbaud,
Bukowski, Sartre, Camus...
he ovat tosissaan tehneet
tästä kaikesta hieman
siedettävämpää;

vaikeat yöt, vielä vaikeammat
aamut tylsämielisten ihmisten
keskustelujen (on
vain omaa syytäni, että ajaudun välillä
sellaisiin) jättämä krapula,
onnettomuuden ja toivottomuuden
tilat.

silloin kun olen tuntenut
oloni vähiten
halukkaaksi kuulla,
nähdä, tuntea,
tietää ihmisrotua

lähelläni – kuvottavaa
massaa, olen vain
avannut jonkun
niistä kirjoista,
ja antanut
sen
toimia.

Ja niin
kauan
kuin
se on
toiminut
minulle, se on
ollut parempi
kuin
se
toinen
vaihtoehto.

Kamaa lopullisen kuilun reunalta

hetkonen, eihän täällä ole kuilua!
no olkoon sitten
kamaa parvekkeen reunalta
mutta ethän seiso parvekkeen reunalla?

no hyvä on: kirjoituksia keittiöstä
se kelpaa
siispä, aloitetaan:
kirjoitin

ensin pari juttua
ja kokeilin
lehtiä

jotkut sylki ne
takaisin,
osa ei

Filmihullu
otti niistä
muutaman
tajusin
että Laajakuvaan
kirjoitin joitain asioita
väärin

mutta olin silloin vielä
nuori
ja kokematon
enkä ollut juonut
niin paljon kuin nyt olen

aloin hakkaamaan
omaa
kamaani

kamaa joka kertoi
minun elämästäni

kamaa jota poimin kaduilta
tai olin poiminut sitä tietämättä
kamaa joka kertoi naapureista
jotka vihasivat toisiaan
sen sijaan että olisivat rakastaneet
ja hulluista rakastumisista
ihmisiin jotka rakastivat
jotakuta toista

kirjoitin
kamaa jota löysin
kapakoista
öisiltä teiltä
hostelleiden verentahrimilta kaakelilattioilta

satamista, sydämen kaatopaikoilta
kuninkaiden viemäreistä
laavakivisiltä teiltä, epäihmisten huudoista
Jumalasta viemäriin pohjalla

vanhoista elokuvateattereista
joiden ovimiesten viiksiin olisi voinut tehdä
pesän
joiden projektorit jyrräsivät
joihin astui sisään hulluja
ja kauniita ihmisiä
joiden jalat oli katkaistu

näin viisaita miehiä
joilla oli Hitlerin kuva seinällä
tapasin Li Pon ja Whitmanin lapsia

tutustuin kerjäläisiin
join viinejä sameista karahveista
mitä vittua?
eihän nykyään käytetä karahveja

no, sitten tahraisista viinilaseista
siemailin hieman lempeä
popsin leikeltyjä kurpitsaviipaleita
aluskaasareillani keittiössä
ja varvastani kutiaa
siispä raavin sitä toisella jalallani
(muista aina raapia, jos kutiaa
jos siis voit raapia)
oh, tuntuupa se hyvältä
tänään on Pyhäinpäivä ja verhot suljettu
hakkasin konettani
kuin olisin pudotellut ydinpommeja
tunsin että sarvikuonot juoksivat
sotarintamassa sormillani

kaadoin eteeni maita ja mantereita
ajelin kaikenlaisilla kärryillä yöstä päivään
liitelin helikopterilla ja suihkukoneella
tein spiraaleja ja kuperkeikkoja ilmassa

uudenaikaisilla
hävittäjillä (puolustus on
yllytys hyökkäykseen!)

tuo nyt on selvästi liioiteltua
no, hyvä on: kruisailin pyörälläni
halki Helsingin kadun.
sitäkään et muuten tehnyt
no olkoon menneeksi
istuskelin kapakassa ja kuuntelin kikatusta
se on jo totta
se riitti
tämän runon aiheeksi

voi olla että kriitikkonikin näkevät
siinä
ripauksen sydänten hulluuden öiden
repimää lempeäni

TÄHÄN taas JOKU lohdu-ton kuva.

Laskusuuntaan

melko yllättäen ollaan kiirastulessa
salaisuuksia kuoritaan auki
yhä rankempia paljastuksia vyörytetään esiin
hirviömäisiä valheita
valtavan vakavia rikoksia
hirveän loukkaavia solvauksia
hampaiden kiristystä, kiroilua, uhkauksia
nälväisyjä, pientä piinaa
suurempaa piinaa
sitten pitkään
kamalaa hiljaisuutta
lehtien rapinaa
niiskutusta ja raapaisuja
unettomia öitä
venytettyjä tunteja
jolloin kääntyillään ja pyöritään sängyssä
hetken aikaa kovaa kuorsaamista
kunnes havahdutaan painajaisesta
painajaiseen
aamulla
hiljaista piinaa
laskelmoitua kidutusta

vajotaanko pian veritekoon?
äkkiä
raivoisa rakkauskohtaus
pöyhitään sängyssä
kaadutaan patjoille
tungetaan kieltä suuhun
lima vaihtuu limaan
liha liikuttaa lihaa
nussimme kuin vauhkoontuneet kanit
kuin läkähtyneet oriit
kuin seeprat viidakossa kiima-aikaan
kuin harmaat elefantit takaapäin
kuin välinpitämättömien leijonien isot jormat
heiluen taivaallisessa lämmössä
imen nänniä
kaivan pillua
runkkaan klitorista
suutelen vatsaa
tungen kieltä klitorikseen, ilonäppylään!...
meno kääntyy
laskusuuntaan
ketä me bluffaamme?
perikato, näissä petivaatteissa
näiden lakanoiden päällä
makaavissa ruhoissa
alastomana
kuin kuolema
luotolla...

Alamäki

Ricky Martinin iskut olivat olleet
joskus nopeita ja teräviä
ne ropisivat vastustajan päähän kuin
jäähiutaleet
kuin pienet helvetit
kuin jyvät viljasiiloon
kuin leijonat jotka eivät välitä
pitkät, vantterat kädet heiluivat
ja nyrkit niiden päässä
lensivät pamahtaen vastustajan pärsstään
hän oli kerran raskaan sarjan suurimpia nimiä
mutta sitten oikea käsi alkoi laahata
se johtui Hammond Kidin potkusta
potku osui suoraan oikean käden jänteeseen
käsi lysähti alas veltttona ja Hammond Kid pisti

kierrepotkunsa suoraan päähän
tajuuta pimene, tuo potku
kaatoi Ricky Martinin
hän ei koskaan täysin noussut tuosta
tyrmäyksestä
silti häntä näki kehässä
hieman pois tolaltaan
silmät kuin hullulla hevosella
hevosen silmät, jos olette panneet merkille,
näyttävät usein
hulluilta
hän näytti hieman hevoselta myrskyssä
hullut silmät kiiluen
hän oli saanut pahan tällin päähän
useita pahoja tällejä päähän
jokin osa aivoissa oli venähtänyt sijoiltaan
hänellä oli kovia pääkipuja
painajaisia, impotenssia
pahoinvointia, oksentelua, huimausta
joskus hän heräsi yöllä
ja tunsu pyörivänsä nopeaan tahtiin karusellissa
ja näki kuinka huone pyöri ja pyöri ympäri
ja noina hetkinä hän olisi halunnut huutaa
ja hän ei pystynyt avaamaan edes suutaan
Ricky Martin ei ollut enää niin nuori
aluksi hän oli tapellut, kuten sanottu, raskaassa
sarjassa
yläkaupungin klubeilla

sitten
hän oli pudonnut alemmas
alakaupungin kehiin
ja vielä senkin jälkeen hän oli tippunut
melko nopeasti alemmas
aina kaupungin ulkopuolelle
katujen raskaaseen sarjaan
Ricky Martinin
kädessä
oli luunmurtumia
yksi luu sijoiltaan
mutta hän jatkoi silti
hänen oli tapeltava
sitä oli vaikea selittää
laatikaa siitä kaava, matemaatikot!
mutta hän ei voinut jättää kehää
sitä tunnetta: olla kiinni elämässä
pelätä henkensä edestä
on tietoisuuden hetkiä ilman minää
ja kehässä hänellä oli sellaisia
hetkiä
oli ollut ainakin
ennen Hammond Kidin kierrepotkua
oli ollut virhe laskea suojaus, se oli ollut
helvetillinen
virhe, idiootti, se oli ollut virhe!
antaa Hammond Kidin potkun tärähtää
päähän

pamahtaa suoraan otsaan
kuin vasara
pitää aloittaa ja pitää lopettaa
Ricky Martin tiesi sen
se pätee aivan kaikkeen elämään
ennen muuta nyrkkeilyyn ja
kirjoittamiseen
mutta jostain syystä he eivät voineet lopettaa
toistensa mätkimistä, teurastusta
sitä on vaikea selittää
joku irvileuka sanoisi että he tekivät sitä
koska eivät osanneet puhua
mutta se ei pidä paikkansa
pikemminkin he tekivät sitä
sillä eivät halunneet kuulua puhujien laadutto-
maan joukkoon
heidän ajatuslöyhkäävyyteensä
ja ajatussaastuttamiseen
he näkivät suunpieksijöiden alemmuuden
puhujien laaduttomuuden
ja halveksivat sitä suuresti
puhuminen, kuten väkivaltakin, on seurausta
impotenssista, mutta puhuminen nyt vain on
laaduttomampaa kuin väkivalta,
he päättelivät,
mutta kuten aina
hekin vanhenivat
äkkiä Ricky Martin seisoi kehässä

vailla toivoa pelastuksesta
vastapuolena nuorempi, hullumpi Henry Jones
Henry Jones jonka silmät uhkuivat murhaa
Henry Jones jonka silmät sylkivät suoranaista
piinaa
Henry Jones jonka silmät ampuivat vihaa,
oikeaa ahdistusta
sellaista johon Sartrekaan ei kyennyt
kouraisevaa piinaa, helvetillistä hulluutta
ilman toivoa tai ilman
epätoivoa
nuo silmät katsoivat vain hämillään
suoranaisesta hämmennyksestä käsin
kuin syvästä tyhjyydestä
silmäpari sodassa, jatkuvassa piinassa
ja silloin Ricky Martin olisi halunnut olla
jossain
toisaalla,
äkillisen tarmonpuuskan vallassa
äkkiä kohonneen tahdonvoiman ponnistuksella
hän yritti hakata käsiään Henry Jonesin
vyötäröön
nuijia sitä kuin tuoretta lihaa
iskeä mahdollisesti päähän
mutta suojaus petti, ja
samaan tahtiin ja nopeampaankin tahtiin
hän alkoi saada iskuja
äkkiä sarjatulena

kirpeitä lyönnejä
tykkejä päähän
leukaan
otsaan
silmään
kuin pieniä rautapaloja olisi lennähtänyt hänen
ohimoilleen
hänen päänsä sisään
ruuveja
nastoja
nauloja
ja hän tunsi että häntä murhataan
kuin yhtenä sellaisena aamuna teurastamalla
jolloin hänen oli ammuttava sikaa päähän
ruokkiakseen perheensä
ja sen jälkeen ei ollut enää sikoja eikä perhettä
oli vain kehä, ja sitten
kaikki tuntui johtavan yhteen ja samaan
pisteeseen
kaikki mitä hän oli tätä ennen tehnyt
kaikki iskut mitä hän oli elämänsä varrella
saanut
ja hän oli saanut useita iskuja
aivan kaikki oli vain
valmistautumista
tätä hetkeä varten
joku voittaa, toinen häviää, niin se menee aina:
joku toinen saa, joltain otetaan

teurastaja ja teurastettu samassa ruumiissa
pyöveli ja tuomittu, samassa ihmisessä, hän
tuumii
ja sitten tulee isku
kuin luotijuna päähän
pistää vintin pimeäksi,
voimakas, napakka isku
pistää tulen päähän
sellaista on kipu: saa aikaan toiveen
muuttua tomuksi metsään, tuhkaksi tuuleen
yllättäen ja sittenkin ennustetusti tullut isku
ja hävittäjä suihkuaa hänen päänsä läpi kuin
tuli
pimenee, pimenee
hän saa lisää tykkeitä ja menettää tajuntansa
ja putoaa maahan asvaltille
ja yleisö, joka ei ole tajunnut olevansa osa
näytelmää, kaikkoo pois,
vain muutama jää kysymään, onko kaikki okei
mutta Ricky Martin makaa maassa
pää ihanalla asvaltilla
verilätäkö kasvaen hänen ympärilleen
kuin aura pyhimykselle
se oli virhe, oli virhe silloin hän tuumii
päästää suojaus ja antaa
Hammond Kidin potkaista häntä päähän
valo väheni
silmin nähden

kaikki vajosi
päässä humahti
pimeni
kuoleman tosi asian edessä
ihminen havahtuu ymmärtämään
vapautensa ja
sen
rajat
joskus vasta silloin kun se on
jo myöhäistä.

Muisto kalma- kesästä ydintalven pakkasissa

kun yö tiivistyy mustaksi
ja kaupunki puristuu yöhön

ja satamilta päin iskevä tuuli
on armoton ja kylmä

kun ihminen, yksin, kävelemässä
valkeilla, öisillä kaduilla

teuraspakkasten kimeltävässä meressä
lumen jäisillä stiletteillä

mieli valpastuu kirkkaassa ilmassa,
sydän on täynnä kalmakesän muistoja
oi, minä muistan kesän!

mätäkuun viimeisinä vuorokausina
kesäisenä iltapäivänä, ilma latautuneena odotta-
vasta myrskystä
rautatieasemalla kohtaan reppuselkäisen
rakkauden

puisto vanhan rautatieaseman kupeessa
raparperipensaiden saartama,
minä juon kuusi olutta ja syleilen häntä
asunnollaan hän riisuutuu edessäni
enkä ole koskaan nähnyt niin ihmeellistä
näkyä

hänen valkea, pehmeä iho,
hänen suloinen povensa
hänen pienet, kauniit huulensa
hänen kiiluvat, virkeät silmänsä
koko hänen olemuksensa ihme

se saa sydämeni hakkamaan
sataakolmeakymppiä
meinaa lähteä sydän liitoon, oi veljeni! oi
siskoset!
jokin muu alkaa myös toimia

on rauhaisa kesäyö jossain
ennen ukkosmyrskyä

ilma on latautunut ja kostea
vasta aamuyöllä alkaa sataa
sataa kaatamalla, ukkonen
jyrähtelee

sade hakkaa ikkunoita
rännit sylkevät vettä
ämpärit ovat niin täynnä
että vesi tulee yli

maailman salamet välähtelevät hämärässä
huoneessa
latautunut, kostea mätäkuun hellepäivä
on muuttunut ukkosyöksi
jota salamojen viikatteet valaisevat,
ne ovat kuin elämä: lyhyt välähdys
kahden ikuisen pimeyden välissä,
ukkonen jyrähtelee

aamulla on myrsky ohi
minä lähden, hän jää
sitten hänkin lähtee
ja minä jään

aamulla on myrsky ohi

ja tiet ovat sateen puhdistamia,
kaikki tuoksu märälle asvaltille,
oi, on kaunista!
oi, on raikasta!

kannan muistoa kesäyöstä
nyt ydintalven pakkasilla
se antaa minulle yhä lämpöä

kylmä taivas, talvikauden harmaa valo
kun jäätyneet korttelirakennukset kelluvat
pimeään taivaan alla

Aikani postitoimistossa

minulla ei ollut siihen aikaan töitä
ja olutmahani alkoi kasvaa

hengasin paljon alkkisten kanssa
ja elämä tuntui tyhjältä ja merkityksettömältä
mitään ei tapahtunut

yksi äijistä ehdotti postitoimistoa
harkitsin asiaa hetken

ja täytin sitten työhakemuksen

eniten yllätyin minä
kun minulle soitettiin ja pyydettiin
työhaastatteluun

ajelin bussilla postitoimistolle
meitä oli siellä viisitoista
postitoimiston kandidaattia

meitä haastateltiin
ja nainen kirjoitteli jotain paperiinsa
ja tiirasi välillä
elitistisen mystisesti

olin ollut hullummissakin työhaastatteluissa
esimerkiksi pikaruokaketjuun
siitä ei tullut mitään

kerroin että pyöräilen
näytti siltä, että he pitivät sitä
hyvänä juttuna

onnistuin salaamaan sen
etten ollut kukaan enkä
osannut juuri mitään

postitoimisto sijaitsi kaupungin laidalla
kolkkoja, urbaaneja
maisemia

metallisia hökkeleitä jotka kasvoivat
joutomaasta
melankolisenväristä taivasta vasten

kolmen päivän päästä he soittivat minulle
minut oli valittu
olin yksi kolmesta viidestätoista ehdokkaasta

voi sanoa että minua onnisti
sain jakelualueen laitakaupungilta
siinä oli yhteensä yhdeksänsataa luukkua

päivät olivat pitkiä
kaksitoistaviisitoista tuntisia
ja oli joulu ja tiet ihan lumen peitossa

kaatuilin postipyörälläni useita kertoja
ja pariin otteeseen postit levisivät
kadulle

asiakkaat olivat mitä erilaisimpia
kaikenlaisia ihmisiä
jotkut mummelit olivat vahtimassa
oven takana
tuleeko niiden aikakausilehti

joku oli naulannut postiluukkunsa
kiinni

ja joku äijä käyskenteli aina aamutuimaan
sähköisesti ja veti röökiä
kuin korsteeni

yhden kerran äijä hyökkäsi kimppuuni
ja paiskasi kätensä vasten
kantolaukkua

piru! mitä sinä nyt!
postit levisi maahan ja äijä läimäytti minua
naamaan
isku oli niin kova että sain ehkä aivovamman
mutta mitä siitä

kun pistin käteni korvalleni ja otin sen siitä
ja näin että se oli verestä punainen,
suutuin ja iskin äijää kuonoon

vedin lättyyn, mutta äijä oli kovaa tekoa
raskaat raamit ja painijan otteet
me painimme siinä niiden
vitun postien keskellä

palasin vuoroltani ruhjottuna ja hakattuna
ja seuraavana päivänä
minut kutsuttiin pomon huoneeseen

oltiin tehty erotiuksia, pomo sanoi

ja minut oli irtisanottu
saisin palauttaa kaappini avaimen
ja kellokorttini

kävelin kaapeille ja heitin kamani sinne
lähdin sieltä peitottuna

oli joulu ja minulla ei ollut enää työtä
kävin viinakaupassa
ja kävelin pullon kanssa kotiini

join kuin tolkuton ja olin kunnan tuivereissa
minulla ei ollut enää muuta kuin itseni
ja vapauteni

hyvä juttu oli kuitenkin että olin yksin
ja toiseksi paras asia
oli ettei kukaan kaivannut minua

Kissa

ylittää pihanraitin
ohittaa ruusupensaat
pysähtyy siihen
eteeni

korttelissani
verannan eteen asettunut kissa
ties mistä tulleena
ties miksi

ehkä nähnyt vain sen verran
nälkää
että on katsonut oikeaksi
hetkeksi
ilmaantua
paikalle

maira kissa katsoo minua
tyytyväisenä
onneni antamista lupauksista

äkkiä puskan takaa hyppää toinen
kissa
sihisten kuin käärme

syöksyy pihamaan kissan kimppuun
turkki kuin uitetulla
rotalla

aloittavat sodan
reviirisotaa
kamalaa ääntä
kynnet raapivat

mustasukkaisuutta
ja kateutta
revittyä lihaa

vihasta käsin annettuja
puremia

toinen ponkaisee kuin tulipalo
hännässä ja juoksee niittytien
yli
jonnekin järvelle päin
katoaa puskiin

eikä tuosta kissasta näy
vähään aikaan
merkkiäkään

sitten katselen
jäljellejäänyttä kissaa
sitä on kai potkittu, vainottu
ja piesty

se on kokenut kovia
se on tapellut, kuten näin,
toisten kissojen
kanssa

ja nähnyt nälkää
kokenut janoa
yksinäisyyttä

minä vien kipun maitoa

jätän sen verannalle
ja hieman muroja

iltapäivällä katselen
kun se rouskuttaa
muroja

on paras hetki silittää kissaa
silloin kun se syö, minä
ajattelen

mitä tapahtui sille
toiselle kissalle?

voisiko jokin murtaa kissan yksinäisyyden
ottaa hänet luokseen
kuin lahjan
parannella, ruokkia
tarjota turvaa

nämä itsenäiset pedot
maailman anarkistisimmat olennot
eivät kaipaa muuta
kuin hieman rakkautta,
lämpöä ja ruokaa

niin kuin minä
itsekin.

Viinipullo

tyhjenee
aamu
valkenee

tupakka.
laulua naapurista.
juhlat ovat käynnissä.
lasia rikkoontuu
alhaalla poliisi

odottaa
jotakuta

ystävämme tanssii maija-autoon
pukeutuneena pakkasessa
Hunter S. Thompsoniksi.

sekö on
kirjallisuuden
vaikutus
ihmisiin?

Tämän illan laulu
kuuluu satamilta
vuorelle tyyninä
hetkinä

kun on kavunnut totuuden kylmälle vuorelle
ja näkee kaiken kokonaan
pienenä maailmana paikan, jossa on asunut
tuskin pisteitä isompikokoiset ihmiset
ja kuulee etäisen laulun, kun on tyyntä,

joka tulee satamilta,

saa uudenlaisen perspektiivin kaikkeen
jopa sinua riepoitellut rakkaus näyttää nyt
pieneltä, kun laulu
ilman sanomaa kantautuu korviisi
tyyninä hetkinä satamilta

muutoin sitä on mahdoton kuulla
sillä huipulla tuulee
on ollut työlästä kavuta tänne
yksikin hutiaskelel niin makaisit maassa
pää auenneena kuin varhaiskevään orkidea

polku tänne on ollut kivinen
ja tämä tapahtuu kesä kautena Santorinilla,
mutta
vuori voisi olla melkein missä vain
satamat melkein missä vain

leudonkolea ilta ja satamien valot kaukana
merta kyntävät laivat
hiostava, kaunis päivä on ohi
sinä seisot siinä vuoren laella, ihanassa tuulessa,
joka hetki sitten – kivisellä tiellä – oli
vaikuttanut vaaralliselta, murhaavalta,
myönnät että pelko, kärsimys ovat
kasvattaneet sinua

kun palaat takaisin alas,
mittasuhteet muuttuvat
koirat ottavat vastaan yön esikartanon
kiitollisina
viileydestä, viimeinkin he saavat
levätä rauhassa päivän tukahduttavalta
kuumuudelta,
torkkua virkeinä ja odottaa

syöt vielä illallisen, nuori, eräässä ravintolassa
ja kirjoitat kaksi tai kolme runoa
sinua kohtaan ollaan suorastaan sydämellisiä,
paikka on hiljainen, eikä siellä soi musiikki
satamien laulu on kaikonnut, miehet
menneet koteihinsa, työt loppu

täällä ei ole muita asiakkaita,
kokki ja tarjoilijatyttö, joka pyyhkii pöytiä
istahtaa sitten yhden pöydän ääreen,
käärii sätkän ja sytyttää

tähän paikkaan sinä tahtoisit jäädä
muistuttaahan tämä paratiisia,
verkkaisesti kuin vuohen syönyt boakäärme
maleksit ravintolan terassilla,

se ettei kukaan kaipaa sinua

on sinulle nyt hieno asia,
se ettet sinä kaipaa ketään,
on yhtä kuin vapaus

mutta yö syvenee ja sinun on mentävä
palaat polkua pitkin majapaikkaasi,
jos on aivan hiljainen yö, niin kuin nyt on,
kuuluu merenääni, aallot
hakkaavat kallioihin, kaukaiset aallot
ja hiljaiset satamat, tähän yöhön on täydellistä
nukahtaa

Vetelä yö viinin- veljeskunnassa ja muisto matkasta

”raittiiseen ilmaan, vapauteen”, Tom sanoo
ja raottaa ovea,

kun kampeamme ulos yön syleilyyn,
kohti viinakauppaa, kohti supermarkettia,
meitä saartavat korttelitalot
muistuttavat entisaikojen jumalia

olen paiskinut kolme kuukautta
rakennustyömaalla
ja minulla on muhkea palkkashekki taskussani,

me olemme päättäneet viettää illan ja yön
hyvän ruuan ja hyvän viinin seurassa
juustoa ja pötkö salamimakkaraa

pikimusta yö, katulampuissa säteilevä jää
tämä tapahtuu Berliinissä vuonna 2017 talvella
päivämäärää en ole kirjannut ylös,
kierämme katuja ja hoilotamme järjettöminä

savu kierää korviemme välissä ja imuroimme
viinipulloa

Lily, Mikael, Tom ja minä
Tom on taitelija, minä olen julistanut
ryhtyväni vapaaksi
kirjailjaksi

”lupaa jättää rakennustyömaa taaksesi,
se ei tee sinulle hyvää”, Lily sanoo

hän on soma, pieni nainen, johon olen
ihastunut
ja hän on laittautunut tätä iltaa varten,
joka on kääntynyt, kuten sanottu,
yöksi.

Lily on saanut ihanat muodot, joita somistaa
teräväpäinen luonne, mutta hän on ihastunut
Tomiin
enkä voi olla tuntematta mustasukkaisuutta,
hautaan tunteeni väljyyn hymyyn

kannan laukussani Carveria, Knausgårdia ja
Hassania
se saa riittää minulle koko matkani ajaksi
asutamme erästä kellarikerrosta, josta on tullut
eräänlainen taitelijaresidenssi

kauppareissusta tultuamme asetumme suuren
pöydän ääreen,
meno menee villiksi kun Tom pistää
levysoittimeen
Gerry Mulligania, ja viimeistään kello kaksi
aamuyöllä
jatkuva ahdistus muuttuu iloksi, lauluksi ja
jokseenkin onneksi

olemme varustautuneet saksalaisella oluella
ja italialaisella viinillä,

mitä voin sanoa Tomista, joka maalaa tauluja?
hän on aika komea ja huolimatta isosta finnistä
otsassaan
säteilee karismaa

hänellä on paitsi lahjakkuutta myös älyä, ja
näyttää
siltä, että hänen sydämeensä mahtuu koko
maailma

en tunne katkeruutta, että Lily valitsee hänet
minun sijaan, vain hieman surumielisyyttä,
joka häipyä juopumuksen, savun alle

Mulligania seuraa Bill Evans ja Evansia Chet
Baker ja huomenna minun on
lähdettävä, jätän heille jäähyväiset, ystäväilleni
(joita en koskaan enää tapaa),
minulla on matkalippu Prahaan, ja mitä
sitten tapahtuu?

Sitten on Praha, sitten Montenegron Bar
ja kymmenen päivää Christiinan kanssa
merentantakaupungissa off-seasonina, jolloin
turisteja ei näy,
sitten on Adrianmeri ja Italian kaupungit,
jäähyväiset kauneudelle.

ja sitten on sumua, josta en voi paikantaa
muistoja,
rajakaupunki Ventimiglia, jonka
rautatieasemalla
mies teeskentelee opasta aikoessaan
puhdistaa taskuni

kun minut on ryöstetty, menen Pariisiin
mutta siihen mennessä olen saanut
keuhkokuumeen,

enkä jaksa mennä turistikierröksille, en näe
edes Eiffel-tornia, vaan palaan junalla
Pohjoismaihin

Itämerellä joku varastaa makuupussini,
palaan Helsinkiin kipeänä,
äkkiä olen jälleen rakennustyömaalla, omien
valintojeni ensimmäisenä uhrina,

mutta oli kerran yö viininveljeskunnassa,
kaukaisessa Berliinissä,
kun väkijuomia sai kello yksi aamuyöllä
ja jointit kiersivät ympyrää

enkä koskaan saanut nähtäväksi
yhtäkään Tomin taulua, mutta
toivon, että hän maalaa yhä

minä puolestani olen täällä vuosia rikkaampana
ja yritän yhä selvittää, mitä minulle on käynyt
en ole tavannut kokonaan pahaa ihmistä
matkallani,
en kokonaan hyvää

mutta olen kiitollinen jokaisesta
kohtaamisestani,
olkoon tämä pieni muistutus siitä,
kirjoittaisinko seuraavaksi fraasin: olemme

nuoria,
vain kerran

vai pyyhkisinkö kaiken teennäisen paskan
vetäisinkö sen alas vessasta, tämän runon,
polttaisinko sen kuin roskan?

nukuin minä sentään vartin Shakespeare and
Companyssa
kun joku erittäin kaunis ihminen soitti Bachia
mielestäni upeasti, ennen kun joku karski
kaveri
ravisteli minut hereille:

”turistipaikoissa ei nukuta!”

kävelin katedraaliin ja sammuin messun aikana,
olin niin räjähtänyt, että muistutin varmaan
viemäreiden asukasta,
haisin kuin skunkki

minulle ei kuitenkaan käynyt niin kuin sille
tytölle
Agnes Vardan elokuvassa (hän jäättyi kuoliaak-
si), yhä olen hengissä, ilmeisesti.
ja jos elää, on syytä olla kiitollinen
jos on puolestaan kuollut,
ei tiedä sitä.

Mitä meistä jää

illalla aivan yön kynnyksillä
auto kaahaa pihaan
kolme miestä autossa

hän tööttää
kolme kertaa
valo syttyy ikkunaan

„isä“, hän sanoo
juuri ennen kuin starttaa,

lähdemme.

mitä meistä jää
en tiedä
joka tapauksessa ei ole väliä
se oli väärä kortteli.

kuka sitten sytytti valon?
ehkä se ei olekaan niin yhdentekevää.
joka tapauksessa
siitä neljä viikkoa ja hänen isänsä on kuollut
suuri arkkitehti poistui

saiko hän koskaan tietää,
että hänen poikansa
oli siellä sinä iltana, antamassa merkin:
minä välitän

tämän viestin hautani takaa
tuona yönä, aamun esikartanossa
joimme pitkään
puhuimme vielä pidempään
isiemme henget meissä

emme koskaan tahtoneet olla kuin he
mutta aika näytti:
meistä tuli heidän kaltaisiaan
kapinamme, turhaa.

työtä, köyhyyttä, petosta.
viimein saamme levätä
sade hakkaa kerran arkkujamme.
mitä tahansa teemmekään
olemme aina isiemme poikia.

elämä, lyhyt välähdys kahden
ikuisen pimeyden välissä,
kenet laitamme tilille?

turha on rakkautta syyttää
vihaa rakkaudessa.
tässä joka tapauksessa olemme:
ikuisuuden sellissä
pohjatonta seinää vasten.

ei löydy ulospääsyä.
se, että taivas lupaa pysyä tyynenä
on yhtä varmaa kuin myrsky
toista ruoskittiin, toinen sai lahjoja:
sama aurinko kaikkien yllä.

ihmisiä, joita rakasti, ihmisiä, joita vihasi
rakkaus on pidempää kuin viha, ehkä.

ja aamun tuhat sähkölyhtyä
valaisevat matkaajan tietä, kun

hän saapuu
korttelista kortteliin
eksynyt sydän rinnassaan.

kerran minäkin kuljin
levottomana katuja pitkin,
ulkopuolisena, valmiina
murhaan.

mitä meistä jää? viha, se on
lyhyt välähdys aivoissamme,
mutta rakkaus
pysyy, ei kuole.

sen rinnalla suunnaton viha
on vain itikian paska
valtameressä

jonne se uppoaa. niin minä
tunnen: kuinka suuri Raymond Carver sen
laittoi:

mitä halusin?
kutsua itseäni rakastetuksi,
tuntee itseni rakastetuksi.

minä:
ja tämä tunne rakkaudesta
on vahvempaa kuin

miljoonan ihmisen
viha.

ja kuitenkin, tuo vihani
oma vihani
kuinka sitä haalin, rakastan.
sillä, luulenpa,
se erottaa minut kaikista muista,
viha.

sen täytyy olla suurempaa kuin rakkaus
voimakkaampaa on luonto,
palavampaa kuin tuli.

rakastua johonkunnhun joka rakastaa
jotakuta toista

mitä meistä jää? vihassa tai rakkaudessa
korkeintaan multaa, tuhkaa
kukille kasvaa.

luut, jäänteet arkuissa
sade tai helle
miljoona jäistä stielttiä kasvoihin iskevä tuuli
fatiikkia aiheuttava auriko
mitä väliä.

aurinko on kaikille sama

murhaajalle ja lahjoittajalle.
teurastaja ja teurastettu
makaavat saman taivaan alla.

lopulta, aurinko:
se ei erota meitä kuin laki.
kyllä, se paistaa sekä massamurhaajalle
että runoilijalle.

sille emme voi, mahda mitään:
annan auringon paistaa, mitä muutakaan voin.
hymyilen sille
jonakin päviänä jossakin
ehkäpä, satamilla.

ennen sitä hetkeä kun laivat irrotetaan
ankkureistaan

Leuto iltapäivä verijoella

kun mitään ei halua, kun kukaan ei kaipaa
sinua
on likellä vapautta

mutta vapaus on aave jota ei voi tappaa
tällaisina hetkinä keuhkosairaana
menneisyys näyttäytyy minulle

olen nuori poika iltaa vasten verijoella
ja yritän huijata kaloja koukkuun
johon olen pistänyt madon

on kesä ja aurinko kultaa joen
näin leutoa iltaa vasten on mukava hengittää
metsän tekemää happea

tuhannet pienet kalat polskahtelevat pintaan
ja rikkovat joen pinnanselän
istuskelen nurmimättäällä kirja repussani
ja odottelen vain

tämäpä vasta elämää, minä tuumin
kukaan ei kaipaa minua ja siksi
tunnen oloni hyväksi

siihen aikaan en omista edes puhelinta
en oikeastaan odota kalasaalista
yhtä vähän odotan rakkautta
minäkään en kaipaa mitään

ajattelen, että on perin julmaa
kusettaa kaloja tällä tavalla
mutta kalat ovat viisaampia kuin luulisi
niillä on pehmeät aivot kuin aamupuuro
mutta jotain ne ovat miljoonien vuosien
saatossa oppineet

ahvenet härnäävät koukkua
huijaavat minua
särjet ovat vähän typerämpiä
haukkaavat liian suuren palan
madosta

jos ahnehtii, jää koukkuun

se pätee aivan kaikkeen
ketään on tuskin kotona tähän aikaan
illasta

isompi kala tarttuu koukkuun
hauki, hyvä tuuri, minä tuumaan
ja nostan sen ylös kotijoestaan
siitä saan iltamyöhäksi sapuskaa
sen on täytynyt haukata pienempää kalaa
toivon kusettamana

repussani on Melenderin kirja
johon paneudun
jossain sivun kuusitoista puolivälissä
uni saa otteen ja torkahdan

näen unen kalapalatsista
jossa haukiruhtinaat ovat valjastaneet minusta
klovnin heille
minua odottaa poriseva, kiehuva pata
jos en osaa pitää kolmea tai neljää
palloa ilmassa

kun herään tästä painajaisesta,
aurinko ei ole mennyt vielä mailleen
katselen joenselkää enkä ajattele mitään
mikään ei häiritse minua
ympärilläni metsä ja joki, puut, kaikki

heidän vihreytensä

kesän taittuessa vietän paljon aikaa itsekseni
minua ei haittaa ettei minulla ole ystäviä
ei ketään joka voisi rakastaa
tunnen olevani enemmän vapaa
kuin koskaan sen jälkeen

ilta hämärtyy, yö tekee taivaaseen tuloa
aurinko painuu mailleen
on talo, johon kukaan ei ole tänään palaamassa
minua lukuun ottamatta
maalaismaan pimeä taivas, jota sähkövalot eivät
häiritse

siksi näkeekin enemmän tähtiä kuin
kaupungissa
minä rakastan yksinäisyyttäni
ja toivon sen jatkuvan
yllättäen saapuu pihaan auto

porukka on väkijuomien tuiskeessa
humalasta tulehtuneita silmiä, viinan takaamaa
iloa ja kaksi enoani, joista toinen antaa setelin
vasta paljon myöhemmin

hän tekee kuolemaa kolkossa huoneessaan
utuiset, tyhjät tilat ja valkoiset seinät

saartavat hänen olemisensa viimeisiä hetkiä
ei kirjoja, ei elokuvia, ei ystäviä
ei lohtua, ei muuta kuin saasteeseen peittyvä
kuu, seteli jonka hän antoi
sata mustelmaa hänen potkitussa ruumiissaan,
lohtuna viinapullo, joka ensin antaa
voimia, sitten vie ne

minun oma elämäni on kulkenut
tehtaiden ja työmaiden läpi, rakkaudesta
rakkauteen
pienet huoneet ovat olleet asuinsijojani
ahtaaksi rakennetuissa kortteleissa
kaupungeissa joita kaupungit puristavat
yhä tiiviimmiksi, yhä ahtaimmiksi

kun olen ollut herra Nietzschen oppilas,
pohtinut Šestovia
ja kuunnellut yötä vasten
Johann Sebastian Bachia

vuosien perästä, tuumin
leutoa iltapäivää veriyoella
en vaihtaisi yhtään mitään tähän
muistoon

ja taloon johon palasin, joka oli
vähän aikaa hiljainen

ennen seurueen tulemista
oli tietenkin juhannus
ja juhannustanssit olivat ohi
kaikki, mikä oli ollut juotavissa,
oli juotu

mutta metsät kaadetaan
ja pakokaasu tulee niin tiheäksi, paksuksi
että tähtiä ei voi enää nähdä

ja nuo tähdetkin, joita emme näe
ovat osa jo aikaa sitten sammuneita
ja vaikka ihmismaailma tekee itsemurhaa
ja moni kaunis asia katoaa

oli kerran leuto iltapäivä verijoella
ja tämä muisto auttaa minua selviämään
taivaltaessani läpi tehtaiden keuhkosairaana
ja kasvottomien korporaatioiden viemän aikani
omistan silti jotain, jota nekään eivät saa
muiston kesästä
leudosta iltapäivästä verijoella

kun kukaan ei kaivannut minua, enkä minä
kaivannut ketään

kun vääjäämätön on edessäni
hymyilen maailmalle

Kivusta käsin kirjoitettu runo

kahdensuuntainen kipu: fyysisen tuliruoskan
iskut
ovat vertailukelvottomia
henkisten tuskien kanssa;
ne haavat, joita ei paljailla silmillä näe,

ovat vaikeampi korjata;

yhtä kaikki, olen äimissäni, siitä, mitä olen
saanut:

mitä tältä elämältä sitten pyysin?
kutsua itseäni rakastetuksi, saada
rakkautta

ja äimissäni olen, sillä sitä olen saanut
yllin kyllin
ja mitä pahempi nainen on ollut
sen parempi

loppuviimein olen alkanut tuumia:
en toivo elämältä enää sen enempää,
vain turvatut sapuskat ja katto pään päälle
nippu kirjoja, nippu vittuja
nippu unia; jonkin verran aikaa
ihan vain lusmuilla, vetelehtiä
olla tekemättä mitään

ja se kesä, muistoni hautakammiossa, kun
aurinko
lähettää viimeisiä säteitään puiston poikki
ja me kuljemme vieretysten halujen sodassa
visertävien, kauhusta huutavien lintujen
kuorossa
käsi kädessä, enkä minä

ajattele, että tahtoisin murhata sinut,
vaan päinvastoin, ajattelen: kuinka
onnellinen olenkaan kanssasi. niin onnellinen,
että käy järkeen; kukaan tai mikään
ei ole aiemmin koskettanut minua
tällä tavalla.

ja tämä onni, jonka koen silloin, on enemmän
kuin voisin elämältä koskaan pyytää,
vain sen hipaisu riittää selvittämään
ikuisten tappioiden iskut, loputtomat
piinat; tämä muisto onnesta

auttaa minua kävelemään läpi tulen
ja sietämään ylipäänsä kaikkea tätä: tehtaita,
työttömyysjaksoja, rakennustyömaan
koviin jätkien kovia juttuja
ikävää varsinkin talviaikaan kun kaduilla
tuulee kuin helvetissä;

ja vaikka rakastan yksinäisyyttäni,
jotain ihmeellistä oli niissä hetkissä
kanssasi; kun ei vielä ollut
mihinkään kiirettä ja edessä oli yö;
jääkaappi pullollaan väkijuomia,
kesäillan raikas tuulahdus; sinä siinä
raukeana kuin ensilumi

Ja sitten muisto Nanasta!

ja sitten muisto Nanasta iskeytyy päähäni kuin
leka takaraivoon:

raukeana iltapäivänä eräessä ruokapaikassa
nainen kutsuu minut luokseen,
”siellä on viiniä jäähtymässä”, hän sanoo
”OK”, minä sanon ja lähdän
hänen mukaansa

ranskalaisella parvekkeella hän tunkee
ilman varoitusta pienen kielensä

suuhuni ja kysyy: ”tuntuuko
hyvältä?” ”joo”, minä vastaan
ja avaen suuni, vaikka todellisuudessa
olen hyvin hämmentynyt hänen
tarjoamastaan lemmenosoituksesta; luulin
aluksi,
että hän vain haluaisi
työntää minut alas
parvekkeelta. (niinkö alas ihmisluottamukseni
on turmeltunut?).

vähän myöhemmin tästä
me pistämme klassista soimaan: Prokofjevia,
Stravinskia, musiikki alkaa.
ja hän täyttää ammeen ja vedän housuni alas
ja hän mittailee mulkkuani
katseellaan ja tarrautuu siihen kuin kyltymätön
lutka
ja alkaa vatkata sitä, vatkaa vain
ja toljottaa noilla palavilla villikissan silmillään;
minä olen revetä halusta kahtia kuin Italo
Calvinon varakreivi tykinkuulasta!

hän tiiraa kiihkosta käsin ja se sytyttää minun
sisuskaluni tuleen, pistää pään pyörälle niin
että sumenee ja aivot alkavat todella heittää
kuperkeikkaa
ja sydän jyskyttää vähintään

sataaviittäkymmentä,
ja hän vatkaa mulkkua ihanalla otteella
ennen kuin suutelee vartta, suutelee sitä
muutamana kerran kiusaavasti. sitten
pistää koko mulkunkruunun suuhun ja olen
räjähtää,
ja alkaa vatkata sitä huulillaan
perin keskittyneesti,

hän paahtaa mulkkua kuin keskikesän
aurinko
äänettömällä raivolla hän vatkaa sitä suullaan
edes takaisin, ennen kuin levittää haaransa
auki kuin hienon romaanin lukemattomat sivut
”raiskaa mut nyt”, hän anoo

ja minä menen hänen päälleen ja tungen
mulkkuni hänen vittuunsa ja
alan liikuttaa sitä edes takaisin;
hän on päihdyttävän kaunis allani ja samalla
kertaa kammottava; rakkauden
pikakierros.

aamulla sitten, minä ajattelen, on parempi
lähteä
vähin äänin miettimättä liikaa, niinpä sitten
huomatessani hävittäneeni lompakkoni ja
matkakorttini, yritän pummia häneltä rahaa

bussilippuun, mikä on vikatikki, sillä
sen jälkeen alkaakin sota:

me olemme toistemme kurkuissa kiinni
ammumme sanoilla kuin luodeilla
silkkaa teurastusta aamun ensikajossa,
hän saa jonkin sortin kohtauksen
huutaa niin että huulet vaahtoavat ja alkaa
viskellä tavaroita minua kohti

suojaudun sillä mitä saan käsiini
ja luikin ovelle, avaan sen ja painelen
pakoon; hän ryntää ovelle ja minä juoksen
rappuja alas ja hän huutaa perääni:
”MULLA ON MURHAAJASUKU
VITTU SÄ TULET PAISTUMAAN
HITAALLA LIEKILLÄ!”

juoksen raput alas ja näytän hänelle nyrkkiä,
mielipuolinen ämmä; pääsen ulos
ja on kesä: tuntuu aika hyvältä,
ja minulla on taskussani sen
verran kolikoita, että pääsen
takaisin kotiini laitakaupungille. kumma maku
suussa,
päässä ja sydämessä; on kesä.
elämä, tuumin, on taas
alkamassa

Sateisena iltapäivänä sunnuntaina

pidän siitä ja hän pitää siitä
ja minä pidän siitä että hän pitää siitä
ja hän pitää siitä
että minä pidän siitä

kun leopardit nukkuvat seeprojen kanssa
kun leijona aivastaa
kun antiloopit valmistautuvat

viimeiseen juoksuun

olemme kiinni toisissamme kuin käärmeet
savannilla
sateisina sunnuntaina
rakkautemme puukottaa meitä alinomaan
herkkiin paikkoihin

upotan hampaani sinun kelmeään lumi-ihoon
teet pesän parranhaiveneeni
pistelet minua paikkoihin julmasti,
pikkupakkanen, pistelet kuin nokkospuska
tulinen meduusaparvi

ihosi on pehmeää kuin sametti ja valkeaa kuin
ensilumi
mutta lämmintä ja täyteläistä. suuret, iloiset
silmäsi
sädehtivät kahtena kirkkaana
taivaankappaleena;
ja katse niissä, johon uppoutuu,
antaa aavistaa sielusi pohjattoman syvyyden

penetroidun kauniiseen unikoloon
rakastelemme niin että tekee kipeää
olemme niin onnellisia että se
tuntuu

rakastelemme villisti kuin koirat
riuhdon sinua vihan kiroamana
vailla järkeä, vailla rajoja
tämä ansaitsematon lahja
joka pitää meidät elossa

kun sade piiskaa märkiviä katuja
ruoskii niitä vimmatusti
iskeytyy ikkunaan
riuhtoo ikävää sohjoa tuulisena iltana pitkin
likakujia,
jokainen yhdessäolomme hetki
on Venuksen kuutimanttia arvokkaampaa;
rakkautemme on meitä suurempaa,
ruumiisi on silmäni rakastettu,
yhtä kuin onni, kauniimpaa kuin
uni

halkaisemme pitkiä maissipeltoja
lennämme kuin viiriäiset
rakkautemme palaa sydämissämme
me molemmat sulamme
samassa tulessa

ja en ehdi ajatella,
kuinka outoa on olla yhdessä
sateisena sunnuntaina
kun sade piiskaa katuja

kuin vihan vallassa

tämä hetki antaa minulle
miltei yliluonnolliset voimat
ja kun he tulevat vaatimaan
ruumistani ja sieluani

vain sinun ansiosta
he eivät saa aivan kaikkea

Kadulla toivottomien kanssa toivottomana

puhua ihmisille
jotka olivat selvinneet
sodista

puhua heillä
jotka parhaillaan sotivat
vailla toivoa, vailla rakkautta
vailla voimaa, vailla
pelastusta

ei ole ulospääsyä. ei ole tietä
joka ei olisi kivinen,

ei tietä pois täältä, jos ei pimeä
ja kivinen tie

jutella
tarantellaunien piinaamien nistien
kanssa

tanssia hullun naisen sylissä
porttiholvissa puukkobulevardilla,
kun pää on kytketty sähkövirtaan

ja sydän hakkaa lujaa:
ihminen ajattelee aivoillaan,
mutta tuntee sydämellään

ja se että kaikki loppuu aikanaan
mikään ei kestä ikuisesti
ellei ikuinen paluu
tekee maailmasta hyvin kauniin

juoda burgundinpunaviiniä
vanhan, viisaan miehen
kämpillä

ja kuunnella Brahmsia
tai Beethovenia tai Smetanaa
tai Rahmaninovia
läpi vetelän yön, taivaltaen läpi

palavan taivaanrannan

tai vain hetki sinun luonasi
ennen atomipommien laskeutumista kukka-
laaksojen uneen
ennen kellokortin leimaamista
helvettiin

ennen bussimatkaa helvetistä
helvettiin

ennen napalmista palavaa tuhkakaupunkia
ennen yksipuolisen rakkauden tuskia,
ja ennen taksimatkaa tikitettäväksi
ja sitä hetkeä kun sydän murhataan

ennen kuin yöpimeä saapuu
ennen kuin satamien valot ja laivojen valot
syttyvät palamaan
tähän kauniiseen yöhön;

ennen pimeässä mustassa loistavia kaukaisia
valoja; juhliä: tai kuvitelmaa
matkaajasta hytissään
kirjan kannet levällään: yötaivaalla
hiljaa kulkevat pyrstötähdet

ja sitä hetkeä kun kujakapakan edessä

katselen miten E:n heiluva tukkapehko
katoaa stiletteitä pitkin kohti kohtalon
piritoria
kuin tanssien ja näyttäen kieltä,
ilkeilevä tukkapehko
sulautuen yön pimeään tangoon

on jotain niin surullista, ikävää ja lohdullista
rakastaa sinua kuin hullu
kuin nisti viikon ensimmäistä heroiinipiikkiä
kuin alkis aamupäivän ensimmäistä
huikkaa; juopua ja ilostua ja rakastua niin
kuin nuori ihminen ensimmäisessä
kännissään; kesä

ja katsella sitten ikkunasta sadetta
joka värjää hennonharmaaksi
tihkusateen täyttämän puutarhan; ja syyskuun
harmaa taivas
ja kaikki nuo tiheät sadepilvet,
ja märkivät mätäpuutarhat
ja koko tämä ihme

silloin minä kysyn itseltäni
voiko ihminen edes
kantaa
tällaista onnea
sisällään?

Niin kauas kuin rakkautemme kulkee

juuri niin pitkään kuin sitä kestää
juuri niin pitkälle kuin pääsemme
jotain niin onnellista ja ylevää
siinä tavassa jolla tuot aamukahvin eteeni
ja syömme leipää
voipuneina, voimaantuneina
ihmeellisten öiden jälkeen

kukaan ei ole koskaan aiemmin tehnyt mitään

tällaista
minulle; säilön nämä onnen hetket
vastaisuuksien vastoinikäymisten varalle,
kun ulkona on pimeää ja syksy aluillaan
minussa on voimaa, jota olet antanut,
enkä enää murru niin herkästi kuin posliini

niin kauan kuin olemme toisissamme kiinni
mikään ei voi pysäyttää meitä
hyvän viinin ja oluen lisäksi
rakastamme ruumiimme tanssia
hylätyissä huoneissa, utuisissa tiloissa,
syyskuisen iltahämärän
taivasta vasten

tulisella merellä
palavassa öljyssä
sulamme samassa tulessa
yhdessä olemme helvetti
ja taivas
samassa ihmeessä

juuri niin pitkään kuin sitä kestää
sitä voisi nimittää onneksi
tätä muistoa pimeyden valtameressä

minä tahansa varhaisen aamuna
ollessamme kiinni toisissa

kuin hyeenat seepranraadoissa

lihamme koskettaa lihaamme
sydämmemme, nuoret sotilaat,
pamppailevat rakkautta!

ja heidän vihansa ei tällä kertaa
ole suurempaa; tulevaisuuden läpi sydämet
syttyvät
loistamaan kuin taskulamput

kun kiinnitymme toisiimme
ja tiedämme ettei ole muureja
jotka eivät
väisty
kun kävelemme niitä kohti,

olemme antautuneet
vailla järkeä, vailla toivoa
elämän palavalle
ihmeelle

joka auttaa meitä
taivaltamaan läpi sotapolkujen,
läpi toivottomien,
öiden, läpi levottomien
lutikkaunien

läpi tiedemiesten kyhäämän helvetin
ja ruusuisen syystaivaan
sairaaloiden ja ilkeiden töiden
lääkäreiden ja lääkkeiden
loppumattomalta tuntuvaan kidutuksen

rakastaen niin lujaa että sattuu
että tekee mieli avata
ranteet ja huutaa;

läpi palavan taivaanrannan
niin kauas kuin rakkautemme kulkee
ei ole esteitä, ei muureja

on vain yksi rakentamamme silta
joka yhdistää meidät
läpi muistojemme alati kasvavan
hautuumaan

Olemme erossa
kuin haudat
sateessa

enää en
huomaa päivien kulkua
kaikki käy
sumuisemmaksi, pimeämmäksi
sumu käy paksummaksi

sisäisessä mielessä olen onneton

lyöty
pysähtynyt kuin patsas
kuollut kuin kivi

olla sinusta erossa
erillään kuin hautapaadet sateessa
miten toivottomaksi se pistää
miten matalaksi saa
mielen

kuin jokin voima
nujertaisi minua vähä vähältä
kuin jokin hirttäisi minua
sisältä päin

ajatus sinusta
riittää suistamaan minut
alas epätoivon
pohjalle

jokainen hetki jonka et ole kanssani
on varastettu
ikuisuudelta

jokainen erossaolon hetki sinusta
on puukko Jumalan sydämeen
palava metsä
ja Kristus sen keskellä

viheliäinen olo on vallannut
pitkään päivieni yksitoikkoista
juoksua

ja ikkunastani olen nähnyt, kun
syksy on tullut
ja hautuun uinuu hiljaa
tihkusateessa

pimeä valtaa alaa
kylmä puhuri

käy harmaita fosforikatuja pitkin
puut huojuvat tuulessa
luopuvat lehdistään

ja ötökät ovat jähmettyneet
kuolleet

niiden viimeinen epätoivon tanssi
on ollut merkinä
olemassaolon toivottomuudesta

tuuli viskelee jäänohuita stilettejä
ja pistelee kuin meduusaparvi
jalkapohjia, ruumista

raivoten kylmä repii juoppojen poskia
lokakuun meri näyttää
lohduttomalta

kerran rehevinä kukoistaneet puutarhat
ovat tänään täynnä
mätänemistä

granaattiomenat hajoavat kadulla
yksinäiset villihevoset syövät niitä
raskaat pilvet
kuin yliannostuksen ottaneen
syvä elohopeauni

ilma täyttyy pimeästä
kuin amme muuttuen mustaksi
ranteensa aukiviiltäneen
verestä

sade murskaa kuolleet lehdet
ja maan
olen niin yksin että miltei syleilen
kuolemaa

niin yksin että se käy järkeen
niin yksin että huudan
niin yksin että tekee kipeää

taivas on väsynyt ja alakuloinen
betonikortteli nukkuu
hiljaa

kulkukoirat ovat haudanneet aarreluut
kesäkissat nukkuvat terassien alla
kuivuneiden sisiliskojen kanssa

ja minä tästä viheliäisestä olostani käsin
odotan vain pimeän
loppumista; valoa.

yksinoloni päättymistä
sitä kun me kohtaamme
jälleen

kuin kuolemaa ei olisi ollut
kuin se olisi ollut vain unta

tämä viheliäinen välimatka
nämä pitkät poissaolon päivät
sateen valtaamat unet, hylätyt
uniset tilat, odotan
sinua

ja kevään valo on lakaissut
talvenpimeän
olemattomiin

Jotakin mitä
kukaan muu ei
meissä ole pannut
merkille

aamupäivällä
keittäessäsi kahvia
ihan yhtäkkiä ja aivan mitään
erityistä syytä

näen sinut ja
katselen sinua sängystä
sivulta käsin
sieltä mistä pidän

asioita tarkasteltavan

ja näen sen meissä
kuin pistos päässä
kuin puhdas epätoivo

tunnustan tämän heti kärkeen
olen pökertyä
kauneudestasi

olet aivan epätavallisen upea
ja minä kylven hullussa onnessa
tokkurassa rakkauden
taistelusta

sillä olemme riuhtoneet toisiamme
koko yön
kuin hullut käärmeet
tai villit koirat tai leopardit
rakkauden kiimassa

olemme
rakastelleet vimmatusti
kuin puhtaan vihan vallassa

lihamme liikuttaen lihaamme
koko huone heitti volttia
matto vedettiin järjen ja

moraalin alta

ja nyt on voipumisen
aamu

tämä ihmeellinen aamu
kun katselen sinua
sivulta käsin

voimissani
kun olen tutustunut ruumiiseesi
ja sinä minun ruumiiseeni
perinpohjaisesti

me olemme yhdessä nyt; me olemme
yhdessä aina, minä ajattelen; sinä annat
elämälleni uudenlaisen sisällön;

sinä annat sille pitkään kaivatun
tarkoituksen, saat sydämeni
sykkimään niin villisti, että kuulen
sen korvissani ja kun suljen silmäni,
kuvittelen jonkun rakentavan taloa
pääni sisällä

ruumiisi on ollut näiden ihmeellisten öiden
aikana narkoottista lumiusvaa, kurjien päivien
loiston poiskeyhkivää lääkettä, adrenaliinia,

nuokkuarnikkiuutetta, kaunista
talviunta

mietin kaiken maailman asioita ja
vastoinikäymisten pohjatonta kuilua,
rakkauden labyrinttia, yötä
joka on ollut ihmeellinen
ja kaunis

maailmamme pohjatonta surua
ja vähitellen, mutta varmasti
hiipuvaa valoa

niin monta murskattua unelmaa
ja viisi biljoonaa lannistettua sielua,
niin paljon onnettomuutta ja tuskaa ja hätää
ja kärsimystä ja piinaa ja hulluutta,

mietin maailman paskamaista tilaa
mietin: ihmiset upoamassa omaan liejuunsa,
ja sittenkin hetki
sinun kanssasi

ja kantaessasi kahvin käteeni
näen sinussa kirkkautta
joka ei ole edes todellista
ei tästä maailmasta,
ajattelen

Se päivä kun sydämeni murhattiin

harmaa aurinko lävisti
säteillään maitopilvien läpi
iskien

ja kun palasin kotiini
kävellessäni pihamaan poikki, johon
sade oli antanut kasteensa,
tajusin,
asuntoni oli autio,
surullisen tyhjä

vain sinun hajua
vain jotain sinusta
huulipunafilttereisiä

tumppeja
parvekkeella

mutta sinä itse
poissa, lopullisesti
ja minä

peruuttamattoman yksin
ilon tavoittamattomissa,
ikuisesti
epäonnellinen

katosit täältä ja minä
jäin yksin

niin yksin että tekee kipeää

mutta se että olit käynyt
antanut rakkauttasi
hellyyttäsi, ruumiisi kukkaa
antoi minulle
sanoinkuvaamattomat, ilmiömäiset
voimat

joiden avulla
käydä taistelua
vastoinkäymisiä
vastaan

sotaa tehtaissa
taistelua rakennustyömailla
työpaikkani postin yleistä
hulluutta

kestää
liikenteen taistelutantereen
työvoimatoimistojen
ilmeettömät virkailijat

koko tämän tuuliajolla rakkauden ja
halujen taistelukentillä
elämisen. kestää

tajuamisen:
ilman sinua sitä on vain
kasa ajelehtivaa
paskaa

likainen roska viskattuna turhuuksien
roviolle, auringossa rapistuvan aitan
lahonnut, homeinen seinä, josta
peltotuuli käy sisään

yhtä kuin tuuleen viskattua tomua
yhtä tyhjän kanssa. minä en ole
mitään, enkä kukaan.

ruumiisi ihme on päihdyttävän kaunis
ja samaan aikaan hirveä,
tyydyttämätön. mutta

rakkautesi saneli sen,
että kun he kerran tulevat
vaatimaan
sieluani ja ruumistani,
he eivät
saa
aivan kaikkea

silti
niin pirun viheliäinen,
masentunut ja peitottu
olo; joka paikkaan särkee
kuin olisi jäänyt täydessä vauhdissaan kulkevan
luotijunan alle

hirveä, masentunut ja murrettu olo
siitä että sinä häivyit
menit minne menit
ihan heikottaa ajatella
kuinka

yksinäiseksi rakkaus
pistää

Hiljainen, mennyt rakkaus

liejuoet meditoivat usvaisten syyslaaksojen
varsilla
räkättirastaat ovat löytäneet hylätyn
koulun ja nukkuvat sen räystäällä
kosteaa, sateinen ilma saa kaiken uniseksi
yöllä kuulen kuinka sade
hakkaa ikkunaan

sinä et enää rakasta minua
kerran minä rakastin sinua paljon,
rakastin sinua enemmän kuin omaa elämääni,
rakastin hulluna

ja välillä, luulen, sinäkin rakastit minua;
pystyit rakastamaan minua;
minä olen siitä ikikiitollinen, täynnä
tulista onnea; muuta en pyytänyt
tältä elämältä: olla rakastettu,
rakastaa

katselen sadetta ikkunani takaa
ja muistelen niitä hetkiä,
jolloin rakastimme toisiamme
kenties samaan aikaan

onnettomuutemme oli, että lopulta
olimme aina erillään, kun rakastimme
toisiamme, ja meidän olisi kuulunut
olla yhdessä; yötä päivää
minä olen ajatellut sydämelläni
sinua

nyt sinä olet jossain muualla, etkä
enää kiinni sielussani, kuten kerran
en tiedä, missä olet nyt kaunokainen

vaikka kerran olit minun ainoa
ja minä olin hetken aikaa sinun.
yö on. kuumeinen yö. ja yö
on kuin mykkä eläin jota on isketty

moukarilla takaraivoon: sinun rakkautesi
on näyttänyt minulle rinnakkaistodellisuuden,
tämän maailman alta paljastuvan maailman,
toisen maailman, jossa kaikki on
nurin niskoin tai erilailla.

mutta jos annan ajatusteni viipyä sinussa vielä,
minun on samantien surmattava itseni:
hypättävä parvekkeelta, ammuttava sydämeen,
nieltävä pillereitä ylenmäärin; olkoon, siis,
tämän runon verran minä ajattelen sinua:

omituista valoasi, omituista hehkuasi
erikoislaatuista kauneuttasi, antaumuksellista
nauruasi, eläviä, virkeitä silmiäsi, kummallista:
vain ajatus sinusta riittää sysäämään minut

takaisin surkean menneisyyteni hirvittävästi
löyhkäävään
katuojaan; kuin joku olisi ottanut stiletin
takaani
yönpimeässä ja viiltänyt kurkkuni auki
avannut vatsani ja tunkenut sen jälkeen

jääkylmät
kourat sisuksiini; kuin rikkoisin nyrkillä peilin
ja viiltelisin sirpaleilla kasvojani,
tunkisin lasinsirun silmäni ja kaavisin silmäni
ulos,
avaisin poskeni ja pääni

rakastin sinua joskus
nyt on varmaa, etten enää.
sinä rakastit minua joskus, ehkä, hetken,
niin kuin meri rakastaa kalliota johon aallot
puskevat
niin kuin kalvas kuu rakastaa yötä, johon

suuntaa hämyvaloaan, joka ohjaa kesyttömättö-
miä vaeltajia
ja öistä merta. jossain etäällä matkustajalaiva
ja kaikki sen yöhön tuikkivat valot. kuvitelma
matkaajasta valoisassa hytissään

käsissään jokin Kafkan kirja
tai iso muinainen, pölyyntynyt kirja,
pitkä labyrintti vielä nimeämättömiin
maailmoihin
tai Tocqueville'n kirja tai Eino
Leinon runoja, rakastaa

niin kuin korkein vuori rakastaa taivasta, johon

kurkottaa
syvimmän meren pohjalta.
nyt me suremme yksinämme, me jotka
kadotimme
kaikkein kauneimman!...

mursiko tämä ihana rakkaus sydämesi?
sinä ainakin olisit murttanut minun
jos se ei olisi ollut niin syvällä piilossa, oi, tyttö!
minulla ei ole enää sydäntä, joka vuotaisi verta
jonka vuoksi itkisi; ei ketään
joka voisi minua rakastaa

mutta varmaa on, että mennyt rakkautemme
oli ikuista, ja
nyt olemme erillämme kuin hautapaadet
pitkäkestoisessa, jäisessä sateessa

joka ruuskii marraskuun katuja
riuhtoo niitä kuin minä kerran riuhdoin sinua
kuin vihan vallassa
rakkautemme ensimmäisenä aamuna,

onnemme esikartanossa kaukana kaikesta;
lempien kuin vaeltavat, hullut rakit
Viikin Latokartanon kesyttömässä yössä!

on yö. kuuma yö. ja yötaivas on täynnä

kaukaisia lentokoneen valoja. kun strateginen
planetaario kiertyy ja linssit tuijottavat
syvään pimeään kuin pohjattomaan
luutarhakuiluun:

minä olen täällä yksinäisessä huoneessa, joka
täyttyy vähitellen sameasta tupakansavusta,
sateisena yönä kuunnellen sydämeni raskaita
askeleita,
murhaavan yötaivaan alla, muistojeni
vankilassa,
yksin ja kaivaten sinua kuin pimeä yö ensimmäistä
valonsädettä,
mutta tällä hetkellä sinä makaat jonkun toisen
sylissä
ja minä olen yksin, niin kovin yksin!

Iltaa vasten hellepäivänä

yltyvän levottomuuden vallassa
kaivelen muistini ahdistavia lokeroita,
voimatta mitään muuta kuin
palauttaa kasvosi eteeni kuin unen
jonka olen jo nähnyt, joka on ohi;

katsellen hämyisästä ikkunastani
myöhäiseen kesäiltapäivään, kun
varjot taittavat hiljaisen korttelin, syvenevät
kuin jostain tunkeutuvat pitkät kourat,
pimeään hauras viitta peittää nuhjuisen

laitakaupunkikorttelin.

kun ilma väreilee helteessä kuin
aavikkokangastus,
näen, kuinka auringon viimesäteet filtteriöityvät
hämyhuoneeseen, suuren veheröivän puskan
ja puiden oksien lomasta, mailleen menevä
aurinko, jonka paahde on ollut hikistä. muka-
vaa sentään
on katsella hämärtymistä, hämyn
lisääntymistä; kuunnella autotien loputonta
sumusuhinaa, nähdä töistä palaavia raukeita
tyhjäkatseisia ihmisiä, odottaa jääkaapissa
olevan viinin
jäähdyvän iltaa varten.

muistelen vartaloasi
miten se muuttui aivan toisenlaiseksi
rakastellessamme; muistelen rakkautta
ja sen takaamaan muodonmuutosta:
sinusta tuli enkeli allani ja päälläni
ratsastaessasi; muutuit jälleen nuoreksi,
olit herkkä kuin toukokuun ruusu ja kesäistä
iltapäivää kauniimpi, kauniimpi kuin
syyskuun yön tähtitaivas

olet syksyistä, koloristista metsää kauniimpi
kelmeä ja puhdas kuin auringonvalo

ajatuksiltasi syvempi kuin Mariaanien hauta
lämmin kuin kirjarovio,
piikikäs kuin kaktus, ilkeä, pieni polttava,
näykkivä
isoutareinen, lämminvittuinen, kyltymätön,
ruiskahteleva, alituisen mulkkua janoava
pikkipakkanen.

ja sitten, kun se loppui, tuntui siltä,
etten voisi ajatella sinua hetkeäkään
hyppäämättä sillalta, viiltämättä
ranteitani auki, nielemättä kasaa lääkkeitä;
muisto sinusta siellä vaikkapa pimeänä
syyspäivänä
kun sade hakkaa maata; ja
ilma on lohдутon ja pimeä ja täynnä
kuolemaa

tai hellekesänä verhoilla peitetyssä hämärässä,
viileässä huoneessa, salattujen nautintojen
piirissä
eläen kuin torakat kaukana ihmisten ilmoilta
nautintojen hämärissä huoneissa, kiinni
toisiamme kuin nälkäiset leijonat
seepranraadoissa
iloisena kuin hirtetty joka viimein saapuu
kirottujen paratiisiin

vain tämä muisto sinusta
riittää poraamaan reiän tyytyväisyyteni
luuytimeen; yötä päivää minä ajattelen
sinua; ja sittenkin, nyt minun on tyystin
jätettävä

tämä kaunis muisto, tämä ihana uni; haudatta-
va se
niin syvälle, ettei se enää palaa aaveena
piinaamaan minun kauniiden päivien rauhaa
ja kauniiden iltojen iloja; hiljaiseloa
Viikin Latokartanossa, laitakaupungin laidalla.

silloin näyttää siltä, että olen vapautunut
aivan kaikesta; en enää näe kasvojasi
kun rakastelen jotakuta toista,
en enää tunne polttavaa tuskaa, kun
ajattelen, että sinä
rakastelet ja rakastat jotakuta
toista;

ei ole pahempaa kirousta
kuin rakastua päätä pahkaa ihmiseen,
joka rakastaa jotakuta toista; on syynsä
sillä miksi rakkautta ylenkatsotaan, vältetään
se näyttää olevan menneiden aikojen juttu,
ymmärrän hyvin: rakkaus on
koira helvetistä niin kuin runoilija sen pisti

kuka muka haluaa enää pistää
rakkautta lukuun?

on totta, että jätit minut tänne
kylpemään tuskani kiehuvassa porekattilassa;
kokemaan sellaista kärsimystä, joka
ei tunnu edes todelliselta, ei tämän maailman
jutulta; henkistä tuskaa, joka on viedä järjen,
psykologisessa sotatilassa; kuumeessa
kuunnellesani, kuinka sydämeni
takoo kuin intensiivinen kongorumpu
pääni sisällä

näin iltaa vasten kuumeisen kesäpäivän jälkeen
istun rauhallisessa huoneessa ikkunat levällään
kuin haarasi kerran,
ja muistelen sinun ruumiisi ihmettä
jäytävän piinan kynsiessä sydämeni avohaavaa:

panit minun jalkojeni alle tyhjiyden
valtaisan ulvovan rotkon; miljoonien
kilometrien
syvän kuilun; mutta nyt odotan,
kuinka viini viilenee jääkaapissa
näin iltaa vasten en tiedä, mikä on sen
parempaa: tajuta, ettei huomenna kukaan
odota minua, eikä kaipaa minua; se on
melkein kuin onnea

Eräänä tuulisena iltapäivänä

kävelen pitkin stiletitietä
ihan epätavallisen helteisen perjantai-illan
jälkeen
ja yön, jonka olen viettänyt luonasi,
jolloin olen saanut erikoista
voimaa; jonkinlaista henkistä pääomaa, joka
auttaa jatkuvassa, ilmitulleessa pahuudessa,
jota ollaan todisteltu sanomalehdissä
erilaisin tutkimuksin; ihmiset, jutut
sanovat, ovat pohjimmiltaan
viheliäistä porukkaa, sotilaat
pahempia kuin muurahaiset,
johtajat vielä pahempi: ”kun rikkaat käyvät

sotaa,
köyhät kuolevat.”

miten vain – usko mitä uskot – muisto sinusta
luo jonkinlaista ihmeellistä luottoa siihen,
että on ihan hyvä olla elossa,
ja jos on puolestaan kuollut, ei voi
enää kuolla; jo murhattua ei voi enää
pistaa hengiltä,

ja että kyllä: pimeät kaudet taittavat viimein,
kunhan muistaa vain odottaa kärsivällisesti:
kevät lakaisee tämän mustan yön joskus,
ja on hyvä jälleen hengittää, olla
pelkäämättä.

auringonvalo kultaa vielä kerran kadut
ja tuhkasta nousee uusi päivä,
hulluus taltutetaan, sota
häviää, ihmiset muistavat, mitä
varten ovat elossa. yksisuuntainen katu
on rakkaus joka on epätsekästä
se talloo vihan alleen; ja sydämet silloin
syttyvät jälleen loistoon kuin pimeän yön
taskulamput.

ajattelen sydämelläni, että kenties
katujemme historia olisi vähemmän rujo,

vähemmän väkivaltainen,
jos ihmiset voisivat rakastaa sen sijaan,
että vihaisivat. palvoa elämää
sen sijaan, että palvoisivat
kuolleita. nähdä, että tämä kaikki on kaunista

siksi, että loppuu aikanaan; miksi
kiihdyttää vääjäämätöntä? eikö
elämän kauneus piilekin sen
hetkellisyydessä? ellei sen
ikuisessa paluussa?

mutta toisaalta, mitäpä
minä mistään tiedän: kuitenkin
tämä ansaitsematon lahja näin pimeää talviyötä
vasten,
sillä on jo talvi – mätäkaudesta, katsokaas,
ei ole kuin vain lyhyt hetki ydintalven
puukkopakkasiin –

tämä ansaitsematon onni, joka sinä olet ollut
muistuttaa minua yönpimeässä keväästä
ja kesästä silloin, kun minä palasin
eräänä tuulisena iltapäivänä (tuulen ollessa
kuin lahja jumalilta sellaisen hellepäivän
jälkeen) sinun luotasi
kuvitellen ihan tosissaan, ettei sotaa
olisi keksitty

Pitkin puukko- bulevardia

minun oli saatava ryyppy sisuksiini
nainen oli juuri jättänyt
lähtenyt jonkun taiteilijan mukaan
ja minut oli potkittu postista
olin vailla työtä, vailla
rakkautta, varmaan
vailla toivoa, mutta vapaa.
ainakin suhteellisen

vapaa.

ja minun oli saatava ryyppy.
niinpä oikaisin hautuumaan kautta
ohi piikkipuiston, läpi vaahterakadun
harjun taakse pieneen kuppilaan,
joka oli nimetty erään kauniin
taiteilijan mukaan;

oli rauhallinen keskiviikko ja aamupäivä
tilasin väkevän ja vedin sen huiviin
paikalla ei ollut muita, paitsi
kun menin vessaan, selvisi,
siellä oli jätkä pistämässä piikkiä
ranteeseensa: ”katsos tätä”, hän
sanoi, hän ei ollut vain nisti,
mutta myös ekshibitionisti, minä
tuumailin kun suljin vessan
oven

kun palasin takaisin terassille olueni ääreen
kaksi ikäneitoa istui pöytäni äärellä
”minä olen pistänyt olueesi kamaa”,
toinen heistä, ilkeänoloinen, vanhaa
noita-akkaa muistuttava demoni-ikäneito
visersi: ”että jos kippaat sen alas,
kuolet siihen paikkaan.”

kippasin loput oluesta ykkösellä
ja röyhtäisin, sitten pyyhin suuni hihaan
ja otin rennomman asennon tuolissa,
pistin aurinkolasit nenälleni
otsaltani ja hymyilin auringolle;
todella, aurinko oli tullut esiin
ja oli kesä

äkkiä poliisiauto kurvasi kapakan eteen
baarin ovi avautui ja mies luikki
pakoon; hän juoksi kuin tuli hännässä,
poliisit lähtivät perään; se
helvetin nisti. en tiedä,
saivatko he hänet nalkkiin, mutta
luultavasti.

”haluatko lähteä mukaani?” joku
nainen sanoi kimisevällä äänellä
korvaani. ”no, mikäs siinä”,
vastasin

nopeasti pistin merkille:
vaikka nainen oli jo ehtinyt ikäänntyä,
hänen perseensä oli
unohtanut vanheta:
ja vaikka hänen suussaan oli hymy,
joka oli kuin kemikaalipsykoosin vetäneellä
toivottomalla lobotomiatilaalla,

hänellä, se täytyi myöntää, oli
erittäin näkyvä perse ja aikalailta
paitapukuun sopivat painovoimaa uhmaavat
ryntäät.

kävelimme puukkobulevardia pitkin
kohti piritoria ja sitten
tapahtui jotain tavattoman kummallista:
ilma pimeni kuin Golgatalla
keskellä päivää; loin katseeni taivaaseen
ja näin auringonpimennyksen, ihan totta:
suuren mustan pallon, jota ympäröi
palava, tulinen rengas

linnut lakkasivat visertämästä ja tuli
kuolemaa hiljaisempi hetki
ja sitten jyrähti; jyrähti uudelleen
se oli kuin valtaisan kongin kumahdus,
koko maa tuntui värisevän, salama viilsi
taivaan halki kuin valtava, värisevä keihäs, ja
alkoi sataa kaatamalla.

oli kuin taivas olisi viimein revennyt
ja sieltä olisi valunut meret maan päälle.
sellainen rankkasade, ettei samanlaista
ole ollut minun aikanani niillä
leveyspiireillä, ja sitten se loppui
aivan yllättäen, noin vain

pilvet väistyivät auringon tieltä
ja valo palasi maahan,

sateesta märät asfalttikadut
kimaltelivat kuin miljoona smaragdia
ja tuoksui raikkaalle kuin rakastelun
jälkeen; se oli mielestäni ihmeellistä,
ja todisti jostain suurimmista voimista,
niin kaunista, niin ihanaa
taivas sininen ja aurinkoa tulvillaan,
lämmin loimu; kirkastava
keli

mutta nainen meni vain auton ääreen
ja veti hameensa alas ja sanoi: ”mun
on pakko päästä kuselle”, ja alkoi
lorottamaan kusta autonrenkaaseen kuin
katukoira, häpeämättömästi
”typerä ämmä”, minä ajattelin, ”ei tajunnut
mitään siitä, mitä äsken tapahtui;
meni vain kuselle.”

no, mutta mitäpä siihen? huomasin
olevani elossa, katselin käsiäni
toden teolla se ikäneito siellä terassilla
oli huijannut minua; ”vähän kirkkaampaa
elämää”, se renkaaseen kussut
nainen visersi ja hymyili

kammottavasti kuin hyeena
hetkeä ennen kuin tarraa hampaansa
peltomyyrään

muistuttaen kovasti likaviemärissä
uitettua rottaa; sillä oli kuolleet, metallurgiset
alkoholistsilmät ja tulehtuneet basiliskinkasvat,
ajan marinoima naamavärkki ja usvainen
alkoholin sumentama toljotus, ja
eltaantunut jo vähän laikukas iho, roikkuvat
silmäpussit; niiden edessä pullonpohjalinssilasit,
ehkä likellä yhtätoista diopteria,
huomaan tuumivani. haiseva hengitys
ja roikkuva iho.

mutta kuten sanottua: perse oli enemmän
kuin näkyvä ja tissit myös
liioittelematta paikallinen
nähtävyys

se pujotteli housujaan takaisin jalkoihinsa
ja yhtäkkiä minua alkoi kamalasti
etoa, inhottaa. olisi tehnyt mieli antaa
ylen.

ei hänen ulkomuotonsa, ei; minä en inhonnut
sitä: halusin niin paljon rakkautta, että
olisin voinut antaa sitä – jopa hänelle;

olin valmis menemään loppuun asti
hänenkin kanssaan; en minä sitä etonut,
inhonnut: tiesin, että aika teki kaikille
samaa: jokainen vanheni, jos vain eli riittävän
kauan; olin niin täynnä rakkautta
että olin valmis, tuumin, rakastamaan
jopa tuota vanhaa, rupsahtanutta ämmää.
inhoni
ei johtunut hänestä.

minun inhoni oli syvempää laatua.
en tiedä mistä se johtui. olemassaolosta? kaikki
vain vaikutti
äkkiä kamalalta, vaikka
vedin puhdasta ilmaa keuhkoihini,
kaikki tuntui hirveältä: se, että ihmiset olivat,
kävivät tylsästi kuin kellot niin kauan
kunnes pysähtyivät: näin piritörin ikuisen
juopporemmin; välttelin heitä, toimettomia,
elämän koettelemia

ihmisiä, joista
osa takertui kuin täit kiinni hiuksiin
vaikkei heille voinut antaa
muuta kuin parin korvia, joihin
oksentaa elämänsä
tragedian.

en minä heistä ketään vihannut
päinvastoin olin niin täynnä
rakkautta, että olisin voinut rakastaa
vailla takeita vastarakkaudesta.
mutta jokin herätyskello alkoi soida
takaraivossani kuin vasarannakutus päässä:
halusin mahdollisimman kauas heistä,
sitä paremmaksi tunsin oloni,
mitä kauempana olin
ihmisistä.

siinä vaiheessa päivää
väkevät ryhtyivät steppaamaan nupissani
kuin piriä vetäneet
Ginger Rogers ja Fred Astaire tanssien
pikanopeutetusti ja pienoiskoossa;
maailma pyöri ympärilläni
ja kortteli heitti kuperkeikkaa:
tuhansia kuperkeikkoja minuutissa;
ehkei niinkään se, että
olin juonut kuin sieni
enemminkin se, että inho oli puskenut
läpi, sai minut
oksentamaan kadulle: halusin
että kaikki tulee ulos.

ja kaikki se, mikä ihmisen sisällä on,
tuli ulos paitsi niitä osia vatsasta,

jotka eivät koskaan lähde.
maailma oli päihdyttävän ihana mutta
samalla erää hirveä

maailmanlopun löyhkäävä sontatunkio; täynnä
väkivaltaa, ja väärällään kajahtaneita,
sumutettuja, aivopestyjä huijattuja,
ja yleisesti kirottuja sätkimässä
pikaisten nautintojen
perässä.

mutta kun olin antanut oksennuksen
tulla, kaikki alkoi näyttää selvemmältä,
kirkkaammalta: taivas oli kirkastanut
kaiken.

nainen ei muistuttanut enää demonia.
kauhu oli väistynyt.
onni oli melkein läsnä, vaikka
tajusin, että kaikki oli
hyödytöntä. no, mitäpä muuta:
oli saatava lisää juomaa. kävelimme
kioskille ja ostin
12-packin.

menimme rappuset ylös puistoon
ohi petanguemaan, ohi juoppopuiston,
ohi ruusupuskien läpi urbaanin joutomaan,

jumalina kyyläävien keskuskaupunkitalojen
miljoonan välinpitämättömän, tyhjän
peili-ikkunan
piirittämän puiston läpi, istuimme penkeille ja
joimme
niin pitkään, kunnes tuli ilta.

ja elämä oli hetken aikaa
täynnä kesäillan auringonpaistetta, pehmeyttä
ja ansaitsematonta
onnea.

loppuillasta on kai turha kirjoittaa:
naisella oli kostea, haiseva reikä, jonne
oli aikalailla ihanaa upottaa suurin sormista,
jossain lihalaineiden alla, ihana
levähtänyt, iso kolo;
ja hän imeskeli kyltymättömästi
muisti ottaa kassit mukaan touhuun
vatkasi suullaan, imi

hartaasti: hän oli selvästi kokenut.
se on vanhemmissa naisissa aina plussaa,
etteivät he ole opetelleet suihinottoa
pornografiaa tiirailemalla; vaan ihan
tosi toimissa, rakkauden sotakentällä:
siksipä he osaavat taidon paremmin kuin
nuoret tytöt, jotka ovat tiiranneet

pornografiaa ja luulevat, että se pitää
tehdä niin.

se oli niitä juttuja, jotka on parempi
jättää sinne venyvälle muistojen hautatunkiolle;
emme vaihtaneet
numeroita, mitään ei tapahtunut,
en silti pistäisi ruksia tappioideni loputtomaan
tilikirjaan,
laukesin pari kertaa hänen sisäänsä,
se oli aika hyvä juttu, ei kondomia,
nainen oli käynyt leikkauksessa, tarjosi
koko kehoaan kuin kiihkeä eläin,
lemmenpierut ja ihanat, kosteat
suukot mukaan
lukien

ejakuloin menstruoivaan vaginaan,
imin kiihkosta kovaa nänniä, kourin rintoja
vatkasin ilokoloa, onnenlärpäkettä,
nuolin Kletein kieltä, sormitin lemmennappia,
onnesta nauravaa iloläpykkää,
annoin palaa.

kun hän sammui viereeni kuin parrulla
päähän lyöty hylje ja alkoi kuorsata, päätin
että oli parempi poistua kuvioista;
kierähdin sängystä, vedin

housut jalkaani, napitin paidan
pistin kengät jalkoihin, olin
valmis. poistuin
näyttämöltä.

en enää koskaan tavannut
tätä rantojen kiihkeää naista. missä tahansa hän
onkaan,
toivon, että hän on löytänyt
jostain vielä enemmän rakkautta
kuin minä saatoin
antaa.

Pohdintaa itsemurhasta

olla vapaa ja täysin tyhjä
olla sitoutunut vain itseensä
valintojensa herra
vapautensa vanki
uskoa siihen, että voi määrätä
suunnan, ainakin jonkin verran:
tämän hiljaisuuden, tämän tyhjyyden keskellä,
tämän yksinäisyyden äärellä,
ei haluta mitään, ei tuntea mitään
ei enää kaivata, ei kukaan joka kaipaisi.
kuka sanoikaan, että
vapaus on sitä, mitä teet sillä
mitä sinulle on tehty?
ehkä Sartre tai Kieslowski, tai sitten

ei kukaan, joka tapauksessa
itsemurha
on ainoa todella filosofinen ongelma,
sanoi Camus, kaiketi
ja vaikka kaikissa tapauksissa itsemurhaa
ei voi kunnioittaa, voi sitä ainakin monissa
yrittää ymmärtää.
minä puolestani en täysin ymmärrä heitä,
jotka syyttivät D.F. Wallacea omasta
ratkaisustaan,
enemmän kuin Wallacea itseään,
joka on tuntenut masennuksen kouraisevan
ei vain sisuskaluja, vaan koko
ruumista sellaisella tuskan polttavalla vimmallä,
jota ei voi oikein paikantaa, nähnyt
jokapäiväisen arkielämän kauheudet, kokenut
täydellisen toivottomuuden alhon,
nähnyt vain ylämäkiä ympärillään,
sellainen ihminen
saattaa ymmärtää hieman, mitä
Wallace koki
ja entä sitten Hemingway?
hänen kuvansa katsoo minua
vanhentunut, pitkälle alkoholisoitunut
möhömähäinen mies haulikko kädessä
ajatellessa isäänsä
tietäen, mikä on lyhyin tapa
tehdä itsestään aivoton.

ei enää kirjoittamista, ei enää
rakastelua, ei enää kalastamista
kuka voisi pistää hänet tilille siitä,
että hän päätti kaiken. saneli
oman loppunsa. päätti,
että tämä hetki oli se oikea hetki,
ei liian myöhään, ei liian aikaisin;
valo väheni hänen silmistään.

me ihmiset kummastelemme sitä, miksi
jotkut lähtivät täältä
katsomme itseämme ja kysymme:
mitä meissä oli niin paha, niin häijyä ja niin
hirveää,
että meidät täytyi hylätä?
Woolf, Eustache, Akerman, Thompson,
Mishima...
moni suuruus on lähtenyt täältä oman kätensä
kautta.

aikaisemmassa elämässä
vihasin Hemingwayn ja Wallacen valintoja
nykyään enemmän ymmärrän heitä:
jos ihminen on viskattu elämään,
saa hän minun puolestani päättää,
miten pitkälle jatkaa sitä.
kuitenkin: minulle sopivin itsemurhan muoto
näyttää olevan elämä

joka kuitenkin aina on liian kiinnostavaa,
jossa on aina sen verran kauneutta, aina
orastavan onnen mahdollisuus
kivunkin keskellä tieto siitä, ettei
mikään kestä ainiaan, elämä
jossa on valoa, vaikka vähäistäkin,
valoa kuitenkin, joka voittaa pimeän:
aina jokin joka voisi – kenties – rakastaa,
aina ilman muuta rakastettavaa.
niin tämä kummallinen, ahdistava,
sekasortoinen, hirveä elämä
on sittenkin liian kaunista, liian kiinnostavaa,
jotta siitä tahtoisi ennen aikaa
luopua.

Hiljaa myrskyssä taivaan poikki liitävät pilvet

ja kun pitkän pimeän kauden päätyttyä
talven selkä on taittunut
ja aurinko pilkistää esiin
saaden kaiken näyttämään toiselta,
valo muuttaa maailman ja taivaan,
ja pian eletään mätäkuuta:
on tukahduttava, hiostava ilma
odottaa myrskyä

omituinen hiljaisuus, ansaitsematon rauha

ja miljoona ahdistavaa ajatusta
kaipausta, piinaa, kipua, mutta
myös onnea katsella, kuinka pimeä
vähä vähältä palaa: illan suussa. illan
käydessä hiljaisesti yhä pimeämmäksi.
tämä kaupunki odottaa myrskyä
kunnon ukonilmaa näiden pitkien, paahteisten
helvetin päivien päätyttyä

tuntee nahoissaan, luissaan
kuinka pitkä infernaalinen kuumuus
vähitellen muuttuu illan kosteaksi viileäksi
ilmaksi, raikkaaksi kuin tuore alku
pitkän, kuumeisen, masentavan kesän loppu
kesän taittuessa viimekaudelleen, sitä miettii,
mitä kaikkea
on tältä kesältä saanut: paljon onnea, paljon
kipuja, joista niistäkin kiittää; koko tämä
olemisen ihme!

heinäkuun puolenvälin ilta alkaa hämärtyä
ja on yhä hengitettävä, pysyttävä elossa
niin pitkään kuin ihminen pysyy.
sitten, kamalan äkkiä, tämä eloinen ruumis
tämä sykkivä, villisti naurava sydän
virkeät silmät, taantuneet aivot
kyltymätön, täyttymätön halu, joka on kaunista
mutta tuntuu petokselta, kaikki tämä

äkkiä ohi

ja sitä vain makaa arkussa lahjoituksena
miljoonille toukille, tomulle, kasveille
sydän lakkaa lyömästä, mutta
ennen tätä vääjäämättömyyttä
elää, pysyä elossa, yhä
valita itsemurhista kuitenkin elämä
kenties kunniallisempi tapa
poistua, ohimennen sanoen: on ollut suuri
synti
jättää hänet huoneeseensa ja mennä
hoitamaan täydellisen turhia velvollisuuksia,
kun olisi voinut rakastaa.

matkalla kuunkalpeaan luutarhaan
hiljainen, kuka tietää onnellinen kuolema,
mutta kaikki, mitä sitä ennen tapahtuu
se, mitä ihminen on saanut:
ei syytä valittaa, ei syytä ulvoa tuskaansa,
jopa kipu on miellyttävää, ja mitä
Camus sanoikaan? ”suuret sielut
kauhistuvat vähemmän tuskaa
kuin sitä tosiasiaa, että sekään
ei kestä ikuisesti.”

en tiedä suurista sieluista, mutta,
kuten Kertézs huomautti, tuossa

ajatuksessa on lohtua: yhtä kaikki,
terassit täynnään hikoilevaa, mätänevää,
märkivää
lihaa, tupakkaa ja viinaa
häijy nauru seuraa minua pitkään
kun kuljen kauppakadun läpi
ja palaan kotiini

odottamaan, niin kuin moni muu, myrskyn
alkamista. sadetta. sitä kuinka hiljaa, myrskyssä
taivaan poikki liitävät
pilvet.

Päivä joka on yhtä merkityksetön kuin minä itse

myöhäiskesän hiostavan kuuma ilta
kun tämä päivä sammuu ja kaupunkiin syttyvät
valot
kaukana kukkivien niittyjen ja laidunten
lannanhajuiset lemut kantautuvat merituulen
mukana laitakaupunkiin asti; etäiset äänet
äänet jotka sulavat hiljaisuuteen; äänet
eivät ollenkaan ole häiritseviä, olen tottunut
moottoritien pauhuun, jos oikein tuumii:

se alkaa kuulostaa meren ääniltä, ja mikäpä on sen mukavampaa kuin meren äänet? mutta se on moottoritie, ja vähitellen, mutta varmasti, tämä kaupunki saastuu niin kuin kaikki isommat kaupungit (saasteet paksunevat, happi vähenee, luonto kuolee ja mekin viimein, lopulta); on kuitenkin kesä en ole saanut mitään aikaan

ja työni on auttamattoman kesken, kun lähden kävelemään kesäiltaan, haukkaamaan raitista ilmaa, niin kuin sanotaan, tuulettamaan päätäni, niin kuin sanotaan (vaikka eihän se tuuletu, ja mitä Wittgenstein sanoikaan aivoista? että pitäisi ottaa ne itse käteen ja nähdä itse, jotta voisi vakuuttua, että ne ovat siellä!); astuin ulos ilta-aurinkoon ja katselin, kuinka vähitellen, mutta varmasti laitakaupunkikorttelin varjot syvenivät; on ilta, niin kuin sanottu, syvenevä ilta: paahde on tehnyt kaupungista sietämättömän, mutta laitakaupunki on siedettävämpi kuin ydinkeskusta, joka on täynnä kuhisevaa hikoilevaa ja vihaavaa

ihmismassaa, siellä, ytimessä, voi menettää

energialatauksesta suurimman osan (kun on
ladannut akkujaan näkemättä, kuulematta
ketään kolmeen
päivään ja tuntuu todella virkistävältä olla
elellyt kuin torakka: kaukana ihmisten ilmoilta,
suojassa keskinkertaisuuden lemuilta): vain yksi
valju ja hirviömäinen ja tunteeton, kapitalismin
marinoima naama voi viedä suurimman osan
luppopäivien antamasta energiasta, mutta sitten
kun
tajuua, että koko metro on täynnä sitä sakkia;
alkoholista turvonneita, mielipuolisia
liikemies-silmiiä;
kyllä sitä pysyttelee mieluummin erossa; näiden
ihmisten kanssa on parempi olla yksin

erillään omissa oloissaan; mutta yhtä kaikki
kaupunki elää:
metroasemien ikuinen roskasakkijengi,
alkoholisoituneet, masentuneet, toivottomat,
työhullut; sitten
murhaavia kaasuja, hulluksi tekevää melua,
tappavaa
moraalittomuutta ja hälläväliämeininkiä,
saasteita,
joita ei voi paeta ja jotka tuhoavat sielun;
sellainen
kaupunki, mikä tahansa niin sanotusti moderni

kaupunki; ja sellaisena

päivänä, joka on yhtä merkityksetön kuin minä itse,

on mukava kuluttaa aikaa kävelyretkillä; tajuta ei vain oman elämänsä nimettöminä juoksevien päivien, jotka karkaavat kuin villit hevoset yli vuorten,

niin kuin runoilija sanoi, niin tajuta näiden turhien päivien

letkeä, lempeä, viileä paino, ei vain näiden päivien

hyödyttömyys ja sisällöttömyys, vaan koko elämän

tarpeettomuus ja turhuus, on kuitenkin jonkinlaista:

kuolema on yhtä mieletön kuin elämä.

ja minä olen tässä,

kiinni tässä olemassaolossa, enkä voi olla, ajattelen, olematta

kiinni tässä, ajattelen, jos en ajattelisi, voisinko olla olematta, ajattelen, minun täytyy ajatella,

että en voi olla ajattelematta: polttaen ketjussa (ja sitten kun jouduin yksin, minun

täytyi masturboida useasti päivän aikana), mutta,

kuten Kertész sanoo: jos tunnemme omat

tapamme,
emme ole niin pahasti hukassa.

ja, vaikka tämä olisi itse hulluus, en enää anna
itseni säikähtää sitä: itse hulluus on
sekin oikeastaan vain yksi olemisen tiloista
niin kuin kuolema on tila, ja jos menettää
järkensä (tai elämänsä), hyvä puoli on sentään
se,
ettei silloin tarvitse enää pelätä
järkensä (tai elämänsä) menettämisen
puolesta; ja on myös mahdollista, ehkä
epätodennäköistä,
mutta sentään varmaan ihan mahdollista,
että sen (järkensä tai elämänsä) saa
vielä takaisin, jos jaksaa odottaa, eikä ole
voimakkaampaa
iloa kuin takaisinsaamisen ilo!

yhdentekevää siis, minä ajattelen, miten pitkälle
voisin ajatella, nähdessäni hoivakodin
lähettyvillä joukon missä lie vegetaation tiloissa
pyörätuoleissa elävää ikäihmisjengiä; pohdin
sitä
kuinka Mishima avasi katanalla vatsansa,
suoritti harakirin / seppukun ja antoi
suolensa valua ulos vatsastaan; mutta
jää joksikin aikaa suolet ulkona vatsastaan

odottamaan, että hänen päänsä lyötäisiin
irti muusta ruumiista; hän ei halunnut
että ruumis tulee raihnaiseksi,
mätäne...

on tapoja lähteä ja on tapoja jäädä
parasta olisi onnellinen kuolema, minä
ajattelen, verenpunaisen vuoden 66 Cadillacin
sylissä
taittamassa moottoritietä kristallinkirkkaana
iltapäivänä
suopean, valossa antoisan ja ihmeensinisen
taivaan alla
tukka hulmuten, suonissa hyvä annos heroïinia,
180 km / h vastakaistaan; nopea, äkillinen
poislähtö; minä tahansa päivänä, mutta ehkä
mieluummin kuuman, hiostavan
tappohellekesän
ytimessä; kiitämässä, liitämässä
täältä pois, todistamassa viimein tämän:
tähän maailmaan en kuulu

Pitkälle yöhön venyneet päivät

voipumisen aamut törkeän juhlinnan jälkeen
katumusten, virheiden laskemisen aika: on
punnittava
dekadenssi, on laskettava edesmennyt hurma,
laskettava
rakkauden katiskat tuhkanharmaan
taivaankannen
alle, syväliejuiseen mutajokeen; merkittävä,
kuin syvä puukko työntyen sydämeeni, johon
olen

eksynyt kuin loputtomaan labyrinttiin,
valottomaan
aarniometsään, jossa risteävät vielä nimeämät-
tömät polut
hyödyttömänä kuin elämä, turhana
kuin ruusu; hukkunut, hävinnyt, eksynyt
jos puhutaan isoilla sanoilla, kaoottiseen
sieluun, voisiko

sanoa: meidän yhteiseen sieluunne? jossa
tänään
en näe muuta kuin pimeää, merkityksetöntä,
hullua, en
muuta kuin kosteaa, märkivää, palavaa
tulehtunutta kaaosta; merkittävä sinne vielä,
yksi
ruksi ikuiseen tappioiden tilikirjaan; punnittava
raihmainen tilani, bakkanaalien tulipunaisina
hohtavat arvet,
ruvet ja märkivät haavat; murhatun henkisyys-
ni viimeisten
rippeiden lopullinen laskelma, tulos:
infantiilin kompleksin päähäni vasaroima tuska,
jota pitää vaalia, joka antaa syyn
hengittää, mädäntyä elävänä, luopua
kaikesta elämällä kaikki, ja sittenkin:

jokainen lause,

jokainen sana,
jokainen merkki, jonka piirrän
on lykätty itsemurha: kaikki teokset
ovat lykättyjä itsemurhia, ajattelen, olen
pakotettu ajattelemaan, ajattelen, että olen
pakotettu ajattelemaan, näin ajattelen; täällä,
tässä näin
kalpean huoneeni valjuvaloisessa krematoriossa
kipujeni takaama, tuskani valaisema (kuin
syyspimeään sytytetty taskulamppu), odotettu
itsemurhaa hylkivä luomisvoima, joka, niin
sittenkin on sama kuin itsemurha, elämä
kuolemissen
täydellisenä muotona; ja tämä pakko, sanoisin-
ko, tämä:
vimma joka pistää
kaiken uusiksi, tai niin ainakin,
kuvittelen, niin olen pakotettu
kuvittelemaan: syy elää, syy hengittää,
jotta sitten, viime kädessä, voisi, niin kuin aina
ja kaikkialla, kuolla. valmistaa meitä
kuolemaan,
eikö se olekin kaiken elämän sanoituksen
lopullinen tehtävä?

voipumisen aamut törkeän juhlinnan jälkeen
kesken kaiken sodan ja kauhun ja hädän ja
toivottomuuden

ja katastrofaalisen, tulehtuneen
maailmantilanteen
voiko olla enää syytä hengittää, syytä elää
syytä hymyillä?
onni, joka tapauksessa, vähintään
on täydellisen luoksepääsemätön,
mahdottomien muurien
saartama mädännäisyyksien linnake, jota ei
kannatakaan
tavoitella; runoutta, joka tapauksessa, ei
enää ole ja on muuten

aivan mahdoton kuvitella,
että joku täällä, tässä paikassa
alkaisi filosofoida; ei, mitään sellaista
ei ole tiedossa, mutta sää pannaan
merkille: hellepäivät jatkuvat, kuuma, kuuma;
huoneeni on jo aamuauringossa läkähdyttävän
infernaalinen, ja lauseita, loputtomasti lauseita,
joilla kaivan hautaani, joilla lykkään
itsemurhaani, joka on tämä elämä, joka on
syytä,
niin ainakin sanotaan, katsoa
loppuun asti, viimeiseen pisaraan; mutta,
miksi? minä kysyn: miksi? en tiedä.
en tiedä. en tiedä.

tänään joka tapauksessa, tässä mätänemisen

esikartanossa, sillä minulla ei ole
vastauksia, ei pelastavaa tietoa, ei mitään
muuta, olen yhtä syvällä liejussa, joka
tapauksessa
tänään tässä haisevassa kellari-ihmisen loukossa
mikään ei pakota
minua avaamaan ovea, astumaan
ulkomaailmaan,
ihmisten keskuuteen, tänään minä pysyn täällä
ja niin pitkään, ainakin toivon, ainakin olen
pakotettu toivomaan, olen myös, jos en
kokonaan
niin ainakin osittain, turvassa, miltä,
tarkoitin muilta ihmisiltä, heidän
arvaamattomuudeltaan
kaupungissa, joka on poreileva pata, jossa
helle ja juopumus ja mikä lie toivo saa ihmiset
säntäilemään
arvaamattomasti, väkivaltaisesti; näiden
olosuhteiden
vankina siedän jopa häiriköivät äänet niin
pitkään kun minun ei tarvitse itse mennä
heidän
luokseen (äänten aiheuttajien), astua ulos
(jossain vaiheessa se
on kuitenkin vääjämätöntä poistua; pakko
vähintään
käydä aterioimassa ja haukkaamassa vähän

happea);
tähän mätänevään hämärään, rotanloukkooni
aion kuitenkin jäädä, jäädä joksikin
aikaa. niin pitkäksi aikaa kuin
mahdollista.

voipumisen aamut törkeän juhlinnan jälkeen
muistoja, joille en mahda mitään, pitkälle
yöhön
venyneistä päivistä: naurua pimeässä (eniten
hänessä
kaipaam hänen villiä nauruaan: välillä, melkein
yllättäen, hän nauroi kovaa ja raikuvasti);
hänellä
oli kauniit, pehmeät, väsyneet ikäneidon
kauniisti
sametinpehmeiksi ajassa käyneet kasvot;
kauniit, harmaanvihreät, vai sanoisinko:
oliivinvihreät, likinäköiset, väsyneet, mutta
välillä,
sanoisinko, todella vilkkaat ja terveet ja sähkö-
vät silmät;
tai silmät, jotka hänen nauraessaan, viestivät
vilkkaasta, sanotaan, voimakkaasta sielunelä-
mästä; siitä,
että hän oli tiukasti kiinni elämässä kuin tuli
puussa; kukaan
ei ollut kaapannut häntä irti siitä (jokainen

sekunti,
on välttämätön varmistaa, jokainen hetki
joku elävä ihminen kaapataan elämästä;
viedään ulos siitä, mikä on elämää: lukitaan
irti elämästä, kaapataan elämän tuolle puolen;
jokainen hetki joku tulee varastetuksi elämältä;
ja he sanovat: parannetuksi sairaudelta nimeltä
elämä!); hän oli selvinnyt, säilyttänyt, pelasta-
nut itsensä, ja vaikka
hän oli välillä julma ja sadistinen ja piikikäs ja
fatalistinen ja anarkisti ja vielä mitä kaikkea,
hän eli,
oli elossa, ei varmaan edes antanut ajatusta sille,
joka minua alituiseen vaivasi: olenko olemassa

vai enkö ole olemassa? tässä hänen
ainutlaatuisuutensa:
hän paloi kirkkaasti, elävästi. minä en ollut
itse ollenkaan varma siitä, olinko edes
olemassa; epäilin sitä hieman, mutta en
täydellisesti, olinko matkalla jonnekin,
kuka tietää, kenties olin matkalla, kuka tietää
minne; mistä tulossa, minne menossa ja
niin edelleen, niin kuin jotkut tiedustelivat
alhaalla. ehkä enemmän tavan mukaan kuin
oikean uteliaisuuden piinaamina. tai mistäpä
minä sen lopulta tietäisin.

mutta, minä muistan, hänen ylähuuleensa
minä todella ihastuin; halusin kysyä häneltä,
sanoa, ettei minulle ole mitään merkitystä
minkä kokoiset rinnat naisella on; olen
rakastunut naisiin, joilla ei ole rintoja yhtä
palavasti
kuin olen rakastunut naisiin, joilla
on isot, painovoimaa uhmaavat utareet; miten
sen sanoisi, ilman että tämä muuttuu, taas,
törkeän seksistiseksi; no joka tapauksessa,
halusin kysyä, mitä mieltä hän on?
nyt se on täydellisen myöhäistä. olen jo aikaa
sitten joutunut oman onneni nojaan. ja,
televisio toitottaa, tietysti, koko ajan (ja
luulemme,
uskomme, ettei se tapahdu täällä, ei tässä
meidän lintukodossamme, ei täällä autuaan
onnemme ihmemaassa; vaan
aina jossain muualla...) maailman
romahduksen
alituista ryminää, helvetillisten lieskojen
pauhua täydellisen toivottomuuden tuulissa.

olemme jo sanan täydellisessä merkityksessä
hukassa, vailla toivoa, vailla pelastusta,
vailla tietä ulos täältä; vailla mitään keinoa
järjestää asioita (jokainen järjestetty asia,
sanotaan, lisää maailmankaikkeuden

epäjärjestyttä); on syytä painottaa, kun tämä
on kuitenkin jo alkanut, emme enää ikinä
löydä
tietä takaisin itsemme luokse; kaoottinen,
toivoton
ja sanan varsinaisessa merkityksessä
mielipuolinen
elämä: toivotonta edes alkaa kertoa,
yhtä toivotonta edes yrittää
ymmärtää;

Helteisten päivien jälkeen

mätäkauden hiostava kuumuus
jo aamuauringossa helvetillisen kuuma huone
yläkerroksissa; muistojeni hautuunmaa
rakkauden loppuminen on melkein yhtä
kummallista
kuin rakkauden alkaminen; joskin alkaminen
on aina yhtä ihmeellistä, on samantekevää
rakastimmeko toisiamme yhtä aikaa, oliko
se kokonaan yksipuolista; rakkaudelle se on
samantekevää: rakkaudelle pääasia on itse
rakkaus; mutta monille, niin monille on
helpompi
vihata kuin rakastaa ja viha, kuten Kertész
huomautti, on häviäjien rakkautta

joka tapauksessa nyt olen yksin,
peruuttamattoman yksin: niin yksinäinen,
niin hylätty, niin vapaa ja

melkeinpä niin mieletön kuin maailma,
muistojeni sellissä miettimässä loputtomasti,
mitä minä olen tehnyt ja mitä
minulle on tehty: ei koskaan täysin hyvää
ihmistä,
joskaan ei koskaan täysin pahaa, ja
olen saanut kärsimystä, jossa piilee
elämän maku; tuskaa, joka on viedä
järjen, mutta joka pistää toivottomuuteen,
jonka vuoksi elää:
siksi kirjoitan: kun minulta kysytään, miksi

kirjoitan, haluaisin aina vastata: siksi
että en voi tehdä muuta, siksi että
olen epätoivoinen, vailla toivoa, ja niin kauan
kun olen vailla toivoa, pysyn tässä
kirjoittamassa; mutta jos minulta otetaan
toivottomuuteni, niin silloin katoaa myös tämä
vääjäämätön pakko kirjoittaa; Kertész:
elämän voi palauttaa ehjäksi vain kirjoittamalla,
ja: ihminen elää kuin maan mato,
mutta kirjoittaa kuin jumalat.

maailman kaaos edessäni, turhuuksien
turhuus: ympäriinsä sinkoileva materia, josta
joskus sanotaan, että se vain erkanee ja
erkanee itsestään ja viimein jäätyy lopullisesti,
tai sitten toisaalta: alkaa jälleen kulkea

kohti yhtymäkohtaa, jolloin aikakin,
otaksutaan,
kääntyisi nurin päin: uisimme alkumereen,
peruuttaisimme lähtöruutuun, ameboista
yhtenäiseksi
plasmapalloksi; miten tähän
pitäisi suhtautua? Otetaan esimerkiksi Goethen

yksityishenkilö esiin haudastaan: kollektiivisessa
maailmassa elää hulluus ja tuho, jota vastaan
voisi sotia sillä, että myöntää yksityishenkilön
vastuun: jokainen on individualisti ja määrää
viime kädessä siitä, mitä tekee; heitetynä,
kuten Sartre ehkä sanoisi, vapauteen:
vapauden vankina, sen ahdistavan asian edessä,
että joutuu koko ajan päättämään, valitsemaan
itsensä, siksi miksi tulee; tulee siksi,
mitä on, mutta omasta syystä: niinpä,
voidaan sanoa, eufemistisesti, että
jokainen kantaa vapautensa vastuun painoa
niskoillaan,
niin ettei omista valinnoistaan voi
koskaan syyttää ketään muuta
kuin itseään; päivänselvää, tietysti.

jokainen päivä on taistelua jokapäiväistä
romahdusta vastaan, jokainen hetki
on ahdistava valinnan tilanne, jossa valitsematta

jättäminenkin on valinta, ja ihminen, kuten jälleen

Kertész sanoo (miten olenkaan mieltynyt häneen!): ihminen on vain karjaa historian teurastamossa, ja: ihminen ei voi ymmärtää elämäänsä, joka tapauksessa: helteisten päivien jälkeen, tuskaisen ja depressiivisen kesän taittuessa kohti mätäkauden elokuuta, luopumisen juhlaa, sitä kun luonto valmistautuu uneen;

rakkautemme päivät hellekesinä, niin kauniita niin epätodellisia ja niin menneitä kun ne nyt ovatkaan; pitelen niitä itselläni muistoissani, ja ne antavat tuskalleni syvemmän sävyn, alkaa tuntua todella siltä, että nukkuminen olisi ainoa todella järkevä tapa kuluttaa elämäni, joka joka tapauksessa, ilman tätä rakkautta, tuntuu monta kertaa hyödyttömämmältä, turhemmalta ja ikävämmältä hengittää; se olisi sitä muutenkin, mutta nyt:

illan varjo saapuu kaupungin peräsuoleen;
moottoripyörän ääni, putoava lehti
linnun lento,
kaukainen röyhtäisy.

olla vapaa ja täysin tyhjä
olla sitoutunut vain itseensä
valintojensa herra
vapautensa vanki
uskoa siihen, että voi määrätä
suunnan, ainakin jonkin verran:
tämän hiljaisuuden, tämän tyhjiyden keskellä,
tämän yksinäisyyden äärellä,
ei haluta mitään, ei tuntee mitään
ei enää kaivata, ei kukaan joka kaipaisi.
kuka sanoikaan, että
vapaus on sitä, mitä teet sillä
mitä sinulle on tehty?

Filmihulluun ahkerasti laajoja ja syvälle meneviä elokuvaesseitä kirjoittava Nykänen on tullut kirjoituksillaan jo pienen älyllisestettisen piirin tietoisuuteen. Nyt Nykänen vakuuttaa myös runoilijana, Nykäsen tekstit ovat samalla sekä kannanottoja, havaintoja että kommentteja nykypäivän ihmistä harhaanjohtaviin tylsyyk-

siin. Ne ovat henkilökohtaisen tuskan ja heterotragisuuden kuvauksina oma-kohtaisia ja siksi myös koskettavia.

